

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.

1. **Η** Ελληνική επικράτεια είναι μία και αδιαίρετος.
2. Σύγκειται από την Χερσόνησον τῆς Πελοποννήσου, από τὴν ἔξω τοῦ Ἰσθμοῦ Ἀνατολικὴν καὶ Δυτικὴν στερεὰν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ Νήσους, διατεταγμένη εἰς Τμήματα, τῶν ὁποίων ἡ διαίρεσις θέλει γένει προσεχῶς διὰ νόμου.
3. Ἐκαστὸν Τμήμα σύγκειται ἀπὸ ἐπαρχίας, καὶ ἐκάστη ἐπαρχία σύγκειται ἀπὸ κοινότητος, ἀναλόγους τὸν ἀριθμὸν μὲ τὴν ἔκτασιν καὶ πολυανθρωπίαν τῆς.
4. Ἐκάστη κοινότης ἔχει ἴδιον Κοινὸν, ἧγουν ἰδίους Δημογέροντας, ἐκλεγομένους ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὡς θέλει διορισθῆ εἰς ἰδιαίτερον ὀργανικὸν νόμον περὶ κοινοτήτων.
5. Εἰς τὸ Κοινὸν ἐκάστης κοινότητος καὶ ἐπαρχίας οἱ Δημογέροντες θέλουν κρατεῖ τακτικῶς δύο κατάστιχα· ἓν λεγόμενον *Φυλετικὸν κατάστιχον τῆς Κοινότητος*, καὶ ἕτερον ὀνομαζόμενον *Πολιτικόν*.

ΚΕΦ. Β΄.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ Η ΚΟΙΝΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

§. 1. Περὶ Θρησκείας.

6. Ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· καθεὶς ὅμως πρεσβεύει τὰ τῆς θρησκείας του ἀκωλύτως· καὶ πᾶσα θρησκεία, τῆς ὁποίας αἱ τελεταὶ γίνονται πασιφανῶς καὶ δημοσίως, ἔχει ἴσὴν ὑπεράσπισιν ὑπὸ τῶν νόμων.

7. Τὰ ἐκκλησιαστικά, καθ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ διακόσμησιν, θέλουν διέπεσθαι ὑπὸ πενταμελοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, συγκροτουμένου ἐκ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ ἐντοπίου Κλήρου, ἐκλεγομένου παρὰ τῆς Νομοθετικῆς ἐξουσίας, καὶ διοριζομένου ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

8. Ἡ Νομοθετικὴ ἐξουσία θέλει πραγματευθῆ τὰ περὶ τῆς Ἱεραρχικῆς ἀλληλουχίας πρὸς διατήρησιν τῆς πνευματικῆς ἐνότητος· θέλει διορίσει ὁμοίως τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, τῶν ἀναγκαίων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικρατείαν, καὶ ἐξασφαλίσαι τὰ πρὸς διατροφήν αὐτῶν ἀναλόγως μὲ τὸ χρέος καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ χαρακτῆρός των.

9. Ἡ αὐτὴ ἐξουσία θέλει διαθέσει τὰ εἰσοδήματα τῶν ἱερῶν καταστημάτων πρὸς συντήρησιν τῶν ἰδίων, καὶ τῶν εἰς αὐτὰ μοναζόντων ἢ λειτουργούντων, καὶ πρὸς σύστασιν σχολείων δι' ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας.

10. Οἱ Ἀρχιερεῖς θέλουσι ἐκλέγεσθαι ἐξ αὐτοχθόνων, ἢ ὄσων λαμβάνουσι τὸ δικαίωμα τοῦ αὐτόχθονος, κατὰ τοὺς τύπους τοῦ παρόντος Συντάγματος, διὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου χειροτονούμενοι· ἐκλεγόμενοι τῶν ὑποψηφίων καὶ προβαλλομένων ὑπὸ τῶν ἐπαρχιωτῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας.

11. Ὁ Κλῆρος, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐμπεριπλέκεται εἰς κανὸν δημόσιον ὑπουργεῖον πολιτικῶν ὁποιοῦνδήποτε· μόνον δὲ οἱ Πρεσβύτεροι ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ πρώτου ἐκλογέως.

12. Οἱ ἱερωμένοι, καθ' ὅσα αἱ πράξεις των ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διαγωγὴν, ὑπόκεινται νὰ δίδωσι λόγον περὶ αὐτῆς εἰς τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς κυριάρχας των, κατὰ τοὺς κεκλιμένους περὶ τούτων Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας. Καθ' ὅσα δὲ ἀποβλέπουσιν εἰς τὰ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, δὲν δύναται νὰ ἐξαιρεθῶσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγονται καὶ οἱ κοσμικοί.

§. 2. Περὶ Ἑλλήνων, καὶ πολιτῶν.

13. Ἕλληνες εἶναι·

α) Ὅσοι αὐτόχθονες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας πιστεύουσιν εἰς Χριστὸν·

β) Ὅσοι εἰς ξένας Ἐπικρατείας ἐγεννήθησαν ἐκ γονέων αὐτοχθόνων, ἢ ἐκ μόνου πατρὸς Ἑλλήνου, καὶ πρεσβεύουσι τὴν πατριὸν θρησκείαν·

γ) Ὅσοι πρεσβεύοντες τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν, ὁμόγλωσσοι καὶ ἑτερόγλωσσοι, συνέτρεξαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ

συνηγωνίσθησαν μετὰ τῶν αὐτοχθόνων ἐν τῷ διαστήματι τοῦ ἱεροῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀγῶνος·

δ) Ὅσοι ἐκ τῶν πρεσβεύοντων τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν ἦλθον πρὸ ἐνὸς ἔτους εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔχουσι σταθερὰν κατοικίαν εἰς μίαν κοινότητα, ζῶντες ἀπὸ τῆς τέχνης ἢ βιομηχανίας των, ἐὰν παραιτηθῶσι πρότερον ἐπισήμως ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι ὑπήκοοι ἄλλου Κράτους·

ε) Ὅσοι ἀλλοεθνῆς εἰς Χριστὸν πιστεύοντες ἦλθον καὶ συνηγωνίσθησαν μετὰ τῶν αὐτοχθόνων μετὰ τρία ἔτη τὸν τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα, ἔχουσι ἀποδείξεις τῶν ἐκδουλεύσεων καὶ τῆς τιμίας διαγωγῆς των, καὶ ἐνυμφεύθησαν ἑλληνίδα, ἢ εὐρισκονται τὴν σήμερον διαμένοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑποχρεοῦνται νὰ παραιτηθῶσι πρότερον ἐπισήμως ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι ὑπήκοοι καὶ ὑπὸ προστασίαν ἄλλης δυνάμεως·

ς) Ὅσοι εἰς τὸ ἐξῆς γένωσι δεκτοὶ ὡς Ἕλληνες κατὰ τοὺς ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ παρόντι νόμους.

14. Οἱ Ἕλληνες ὅλοι, θεωρούμενοι ὡς μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐπικρατείας τῆς Ἑλληνικῆς, καταγράφονται εἰς τὸ Φυλετικὸν κατάστιχον τῆς κοινότητος, ὅπου ἐγεννήθησαν ἢ διαμένουσι, κείμενοι τὸν ὄρκον τοῦ Ἑλλήνου.

Ὅσοι ἤδη ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, λέγονται Πολῖται, καὶ ὡς τοιοῦτοι καταγράφονται εἰς τὸ Πολιτικὸν κατάστιχον τῆς κοινότητός των, κείμενοι τὸν ὄρκον τοῦ πολίτου.

15. Δὲν ἐμποροῦν νὰ ἔχουσι, ἀλλὰ μάλιστα ἀποστεροῦνται καὶ χάνουσι τὸ δικαίωμα τοῦ Ἑλλήνου καὶ τοῦ πολίτου.

α) Οἱ πολιτογραφούμενοι εἰς ἄλλο ἔθνος ἢ καταφεύγοντες ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν ξένης Δυνάμεως. β) Οἱ κινεῦντες ὅπλα κατὰ τῆς Πατρίδος καὶ βοηθοῦντες ἐξωτερικοῦς ἐχθρούς.

γ) Οἱ λαμβάνοντες παράστημα παρὰ τῶν ἄλλων Δυνάμεων ὑπουργοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀνευ ἀδείας αὐτῆς· οἱ ἄπλοοι ὅμως πολῖται, εὐρεθέντες ἔξω τῆς Ἐπικρατείας, ἐὰν λάβωσι παράστημα, δὲν δύναται νὰ φέρωσι ταῦτα ἐντὸς τῆς Ἐπικρατείας ἀνευ ἀδείας τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

δ) Χάνουσι τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, οἱ ὑποπίπτοντες εἰς ἐγκλήματα ἀτιμωτικά· καὶ οἱ πωλοῦντες ἢ ἀγοράζοντες ψήφους. ε) Οἱ ὑπὸ δίκην ἐγκληματικὴν ὄντες, οἱ φυγάδοι, οἱ φρονοβλαβεῖς, οἱ οἰκιακοὶ ἀγκυροὶ ὑπηρεταί, καὶ

οι συζώντες μετά παλλακῶν μένουσιν ἀργοὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου, ἐν ὅσῳ εὐρίσκονται ὑποκείμενοι εἰς τὰ κωλυτικὰ ταῦτα αἴτια.

§. 3. Περὶ πατριογραφίσεως καὶ πολιτογραφίσεως.

16. Ὅσοι ἔρχονται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κατοικήσωσιν σταθερῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, γίνονται δεκτοὶ μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀπολαύουσι τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλλήνου, πατριογραφούμενοι κατὰ τοὺς ἐφεξῆς ὅρους· α) Οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τοὺς τόπους τοὺς λαβόντας τὰ ὄπλα ἀπ' ἀρχῆς καὶ συναγωνισθέντες μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος, πατριογραφοῦνται εὐθὺς εἰς ὅποιανδήποτε Κοινότητα ἀποκατασταθῶσιν, ἀπολαύοντες τὰ αὐτὰ δίκαια μὲ τοὺς αὐτόχθονας· β) οἱ καταγόμενοι ἀπὸ τοὺς τόπους τοὺς λαβόντας τὰ ὄπλα κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας καὶ μὴ ἐλευθερωθέντες, μετερχόμενοι τέχνην τινὰ, ἢ ἐπιστήμην, ἐὰν ἔλθωσιν μὲ τὰς οἰκογενείας των πατριογραφοῦνται εὐθὺς, ἀν δὲ μόνοι μετὰ ἐν ἔτος· γ) Οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ ἄλλους τόπους παρὰ τοὺς ἀνω ρηθέντας πατριογραφοῦνται μετὰ ἐν ἔτος τῆς συνεχοῦς διαμονῆς των εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀν ἔρχονται μὲ τὰς οἰκογενείας των· ἐὰν δὲ μόνοι, μετὰ δύο ἔτη· δ) Ὅσοι ἄλλοθεν εἰς Χριστιανοὶ φέρωσι τινα βιομηχανίαν ἢ τέχνην, ἢ νομφευθῶσιν εἰς τὸν τόπον μὲ Ἑλληνίδα, ἀνατρεφόμενων τῶν ἰδίων των τέκνων κατὰ τὸ δόγμα τῆς μητρὸς, πατριογραφοῦνται μετὰ τριῶν ἐτῶν συνεχῆ διαμονὴν εἰς μίαν κοινότητα· ε) Ὅσοι Χριστιανοὶ ἔλθουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ συστήσωσιν σημαντικὰ καταστήματα, συντείνοντα εἰς τὴν πρόοδον τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, πατριογραφοῦνται μετὰ ἐν ἔτος τῆς διαμονῆς των εἰς τὴν Ἑλλάδα· ς) Ὅσοι δὲ ὁμοεθνεῖς ἑτερόχθονες συνηγωνίσθησαν ἀποδεδειγμένως μετὰ τῶν αὐτόχθονων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως, οἱ τοιοῦτοι λογιζονται πολῖται Ἕλληνες, καὶ ἀπολαμβάνουσι τὰ τε πολιτικὰ καὶ συνταγματικὰ δικαιώματα ἅμα καταγραφῶσιν εἰς Ἑλληνικὴν κοινότητα, καὶ ἔχωσιν τὰ ἀνήκοντα χαρακτηριστικά.

17. Οἱ πατριογραφούμενοι, ἀμέσως ἀπολαύουσιν ἐξ ἴσου τὰ δίκαια τοῦ Ἑλλήνου.

18. Ἡ προθεσμία τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα διαμονῆς πρὸς πατριογράφησιν λογιζεται, ἀπ' οὗ καιροῦ ὁ θέλων νὰ συγκαταριθμηθῆ μεταξύ τῶν Ἑλλήνων, φανερώσῃ ἐγγράφως τὴν θέλησίν του εἰς τὴν Δημογεροντίαν τῆς κοινότητος ὅπου κατοικεῖ.

19. Ὅλοι οἱ ὡς ἀνωτέρω πατριογραφηθέντες Ἕλληνες, καταγράφονται καὶ εἰς τὸ Πολιτικὸν κατάστιχον τῆς κοινότητός των, πολιτογραφούμενοι· οἱ μὲν ἐν τῷ α. καὶ β'. τοῦ ἀρ. 16 μετὰ ἕνα χρόνον ἀπὸ τῆς πατριογραφίσεως· οἱ δὲ λοιποὶ, ἀφοῦ μετὰ τὴν πατριογραφίαν των διαμείνωσιν διπλάσιον χρόνον διάστημα ἀπ' ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ πατριογραφηθῶσιν· οἱ δὲ πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς σήμερον ἐλθόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ συγκαταταχθέντες μεταξύ τῶν Ἑλλήνων ὡς τὸ ἀρθρον 13, θέλουσιν πολιτογραφηθῆ ἐν ἔτος μετὰ τὴν πατριογράφησιν, ἀν ἦναι ἀπὸ τοὺς τόπους τοὺς λαβόντας τὰ ὄπλα καὶ μὴ ἐλευθερωθέντας, καὶ ἦλθον μὲ τὰς οἰκογενείας των μετὰ δύο δὲ ἔτη· ἀν ἦλθον μόνοι των ἀπὸ τοὺς ἰδίους τόπους· καὶ μετὰ τρία ἔτη, ἀν κατάγονται ἀπὸ ἄλλους τόπους παρὰ τοὺς εἰρημένους.

20. Ὁ πολιτογραφούμενος μὴ αὐτόχθων ἀπολαύει ἀμέσως τὰ δίκαιά του πολίτου, κατὰ τοὺς ἐπὶ τούτου νόμους· Ἰπουργοῦ ὅμως χρεὴ δὲν ἴσχυρεῖ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς ὁ ὁμόγλωσσος, παρὰ πέντε ἔτη μετὰ τὴν πολιτογράφησιν του, καὶ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα διαμονὴν του. Διοικητοῦ δὲ μετὰ τρία ἔτη, καὶ Δικαστοῦ μετὰ δύο. Ἀντιπρόσωπος ὅμως ἢ Πληρεξούσιος δὲν δύναται νὰ γένῃ, ἐὰν δὲν διαμείνῃ προσέτι ἐπτά χρόνους κατὰ συνέθειαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ὅπου ἐπολιτογράφηθῃ· οἱ δὲ ἐξ ἄλλοθεν ὡς πολιτογραφηθέντες δὲν δύναται ἰσοβίως νὰ γένωσιν Ἀντιπρόσωποι, ἢ Πληρεξούσιοι, ἢ Γερουσιασταί.

21. Ἡ πατριογράφησις γίνεται διὰ διπλώματος τῆς Κυβερνήσεως, ἐκδιδόμενου κατὰ συνέθειαν ἀναφορᾶς ὑπογεγραμμένης ὑπὸ δέκα ἐγκρίτων καὶ τιμίων πολιτῶν, κατοίκων τῆς Κοινότητος ὅπου ἔχει τὴν διαμονὴν ὁ πατριογραφούμενος, καὶ ἐπικυρωμένης παρὰ τῆς Δημογεροντίας τῆς αὐτῆς Κοινότητος καὶ τῆς ἐπαρχιακῆς Δημογεροντίας.

22. Ἡ πολιτογράφησις γίνεται διὰ διπλώματος, διευθυνομένης τῆς ἀναφορᾶς τοῦ ζητοῦντος τὴν πολιτογράφησιν.

σιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν κατὰ τοὺς ἀνωτέρω τύπους, συνοδευούσης καὶ τὸ δῖπλωμα τῆς πατριογραφίσεως, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ εἰκοσι τῶν ἐγκριτοτέρων καὶ τιμίων πολιτῶν τῆς ἐπαρχίας, καὶ ἐπικυρωμένης ὑπὸ τῆς ἐπαρχιακῆς Δημογεροντίας.

23. Ὁ πατριογραφούμενος, παρουσιάζων τὸ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως πατριογραφικὸν δῖπλωμα εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν Δημογεροντίαν καὶ ἀκολούθως εἰς τοὺς Δημογεροντας τῆς κοινότητος τῆς διαμονῆς του, καταγράφεται εἰς τὸ Φυλετικὸν κατάστιχον αὐτῆς, καὶ κάμνει τὸν ὄρκον τοῦ Ἕλληνοσ ἐπ' Ἐκκλησίας, ἐνώπιον τῶν Δημογερόντων καὶ τοῦ λαοῦ.

24. Ὁ πολιτογραφούμενος καταγράφεται εἰς τὸ Πολιτικὸν κατάστιχον κατὰ τοὺς αὐτοὺς τύπους καὶ δίδει τὸν ὄρκον τοῦ Πολίτου.

25. Διὰ μεγάλα ἀνδραγαθήματα καὶ δι' ἀποδεδειγμένας σημαντικὰς ὑπηρεσίας καὶ ἐκδουλεύσεις εἰς τὰς χρεῖας τῆς Πατρίδος, ἡ Νομοθετικὴ ἐξουσία δύναται νὰ δίδῃ τὴν πατριογράφειν, ἢ καὶ τὴν πολιτογράφειν, ὡς ἀνταμοιβὴν εἰς τοὺς ἐντίμους καὶ ἀξίους.

26. Ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς διὰ τὴν πατριογράφειν ἢ πολιτογράφειν τῶν ἐξωθεν ἐλθόντων ὁμογενῶν, ἐν τῇ διαστάσει τοῦ ἀγῶνος, λογίζεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἦλθον οὗτοι εἰς τὴν Ἑλλάδα.

§. 4. Κοινὰ δίκαια καὶ χρεὶ τῶν Ἑλλήνων.

27. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τῶν νόμων.

28. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀποκτώσι μέρος τῶν υἱικῶν καὶ ἠθικῶν ἀγαθῶν, οἷον κτήματα καὶ χρήματα καὶ παιδεῖαν, καὶ ν' ἀπολαύωσι μετ' ἀσφαλείας τοὺς καρποὺς τῶν πόνων των νὰ συσταίνωσι καταστάματα παιδευτικὰ, βιομηχανίας καὶ τεχνῶν, καὶ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν καὶ τῶν ἰδίων τέκνων εὐπορίας καὶ ἐκπαιδεύσεως, συμμορφούμενοι μὲ τοὺς τεθησομένους περὶ τούτων νόμους.

29. Ἐκάστος πολίτης κατὰ τὴν προσωπικὴν του ἀξιοσύνην καὶ τὰ ἠθικὰ προτερήματα, γίνεται δεκτὸς εἰς ὅλα τὰ δημόσια ἐπαγγέλματα τὰ πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ.

30. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔχουν χρεὸς νὰ βαστάζωσιν ἀναλόγως τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεώς των ἐν μέρος ἀπὸ τὰ δημόσια βάρη καὶ τὰ μέσα τὰ συντείνοντα εἰς συντήρησιν τῆς Πολιτείας καὶ εἰς ὑπεράσπισιν τῆς Πατρίδος. Ἦγουν

α) Νὰ κατατάσσωνται εἰς πολιτοφυλακὴν πρὸς συντήρησιν τῆς ἐσωτερικῆς εὐταξίας·

β) Νὰ στρατεύωνται πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος·

γ) Νὰ πληρώνωσι καθεὶς τὰ νόμιμα δοσίματα.

31. Αἱ εἰσπράξεις τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων τάσσονται εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἐπικρατείας ὁμοιότροπως, γινόμεναι δικαίως. Κάμμία δὲ εἰσπράξις δὲν γίνεται χωρὶς νόμου, προεχθεμένου, καὶ διορίζοντος αὐτὴν ἐτησίως.

32. Ὁ νόμος ἀσφαλίζει καὶ ὑπερασπίζει τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν, καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν ἐκάστου εὐρισκόμενου ἐντὸς τῆς Ἐπικρατείας.

33. Κάνενός ἰδιοκτησία δὲν δημεύεται.

34. Ὁ νόμος ἐγγυᾶται κατὰ τινὰ ρητὴν προθεσίαν τὴν ἀσφαλῆ ἀπόλαυσιν τοῦ ἐκ τῶν ἐφευρέσεων κέρδους, καὶ ἀνταμείβει δημοσίως τοὺς ὅσοι ἐφεύρωσιν ἢ φέρωσι τινὰ τέχνην ἢ βιομηχανίαν ἀγνωστον εἰς τὸν τόπον.

35. Πρὸς δημόσιον χρῆσιν, ἀφ' οὗ ἀποχρώντως ἀποδειχθῆ ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόφευκτον τὸ ἐξ αὐτῶν ὄφελος εἰς τὸ κοινόν, ἡ Κυβέρνησις δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν παραχώρησιν τῶν κτημάτων τινός, ἀλλ' ἔχει χρεὸς νὰ ἀποζημιώσῃ πρότερον δικαίως τὸν κτήτορα.

36. Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικρατείαν οὔτε πωλεῖται οὔτε ἀγοράζεται ἄνθρωπος· ἀργυρώνητος δὲ, ἢ δοῦλος παντὸς γένους καὶ πάσης θρησκείας, ἅμα πατήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἀπὸ τὸν δεσπότην αὐτοῦ ἀκαταζήτητος.

37. Ἐκτὸς τῶν ὅσοι ληφθῶσιν ἐπ' αὐτοφῶρῳ καὶ ὥσάνει ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἀδικοῦντες, ἢ τῶν ὅσοι ὑπόκεινται εἰς τὴν στρατιωτικὴν τάξιν, καὶ ἐκτὸς ὅταν ἡ πολιτεία τύχῃ εἰς μέγιστον κίνδυνον ἐκ συνωμοσίας ἀποδεδειγμένης, ἢ ἐπαναστάσεως, κάνεις Ἕλληνας δὲν συλλαμβάνεται, οὔτε ἐγκαλεῖται, οὔτε φυλακίζεται χωρὶς ἐγκαλέσεως καὶ ἐγγράφου διαταγῆς τοῦ δικαστοῦ. Οὗτος δὲ εἶναι ὑπεύθυνος νὰ δώσῃ λόγον, ἂν αὐτὸς γνωμόνως προστάξῃ τὴν κατάσχεσιν ἢ τὸν φυλακισμὸν τινός.

38. Κάμμία διαταγὴ περὶ ἐξετάσεως καὶ συλλήψεως

ὀποιουδήποτε προσώπων και πραγμάτων δεν συγχωρεῖται νὰ ἐκδοθῆ, ἂν δεν στηρίζεται εἰς ἱκανὰ δείγματα, και δεν προσδιορίζη τὸν τόπον τῆς ἐξετάσεως και τὰ πρόσωπα και πράγματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συλληφθῶσι.

39. Κάνεις δεν δύναται ν' ἀποφύγη τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον, οὔτε νὰ ἐμποδισθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ καταφύγη εἰς αὐτό.

40. Κάνεις δεν μένει εἰς φυλακὴν πλέον τῶν εικοσιτεσσάρων ὥρων, χωρὶς νὰ πληροφωρηθῆ ἐπισήμως τὰς αἰτίας, διὰ τὰς ὁποίας ἐφυλακίσθη, και πλειότερον τῶν πέντε ἡμερῶν χωρὶς νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐγκλήματος.

41. Εἰς ὅλας τὰς ἐγκληματικὰς δίκας ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα, διὰ νὰ πληροφωρηθῆ, νὰ ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν και τὸ εἶδος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης κατηγορίας, ν' ἀντεξτάζεται πρὸς τοὺς κατηγοροὺς και καταμαρτυροῦντας, νὰ φέρῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μάρτυρας, και νὰ ζητῆ τὴν παρουσίαν τῶν μαρτυριῶν, και ὅ,τι συντείνει εἰς ἀθώωσίν του· νὰ λαμβάνῃ εἰς βοήθειάν του συμβούλους, και νὰ ζητῆ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν ὠρισμένην παρὰ τῶν νόμων ἐποχὴν.

42. Πρὸ τῆς κρίσεως και τῆς καταδικῆς κάνεις δεν νομίζεται ἔνοχος, οὔτε τιμωρεῖται.

43. Τὰ βασανιστήρια και οἱ κολασμοὶ ἀπαγορεύονται.

44. Ὁ νόμος δεν δύναται νὰ ἔχη ἀναδρομικὴν (ὀπισθενεργὸν) δύναμιν, οὔδὲ πρέπει ποτὲ νὰ θέτῃται τοιοῦτος νόμος.

45. Κάνεις δεν δικάζεται δις δι' ἓν και τὸ αὐτὸ ἐγκλημα, και δεν καταδικάζεται, οὔδὲ προσωρινῶς στερεῖται τὰ κτήματά του, χωρὶς προηγουμένης δίκης· πᾶσα δὲ ὑπόθεσις, ἀπαξ ὀριστικῶς δικασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου, δεν ἀνακινεῖται πλέον.

46. Ἡ οἰκία ἐκάστου θεωρεῖται ὡς ἄσυλον ἱερὸν και ἀπαράβιαστον, εἰς τὴν ὁποῖαν κάνεις δεν δύναται νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ οἰκοκυρίου· και οὐδ' ὁ ἀστυνομικὸς ἢ ὁ πεμπόμενος μετὰ διαταγὴν Δικαστοῦ δημόσιος ὑπηρετίας πρὸς ἐξέτασιν πραγμάτων ἢ προσώπων, δύναται νὰ εἰσέλθῃ, ἂν δεν ἦναι συνωδευμένος μετὰ ἓνα τῶν ἐντοπίων Δημογερόντων και μετὰ δύο τιμίους πολίτας, ἐκτὸς, ἂν καταφύγη εἰς τὴν οἰκίαν του ἐπ' αὐτοφώρῳ φονεὺς ἢ κλέπτης, δύναται νὰ ἔμβῃ και ἐν καιρῷ νυκτός.

47. Κάνεις μένει ἀκαταζήτητος διὰ τὰ φρονήματα,

τὰς δοξασίας, και τοὺς λόγους του, ἔξω μόνον ὅταν λέγη τι εἰς δημοσίους τόπους ἐναντίον τῆς κοινῆς ἡσυχίας και τῶν καθεστῶτων, τότε εἶναι ὑπεύθυνος.

48. Ὅστις ἀδικηθῆ ὑπὸ ὀποιουδήποτε τῶν ἐν ὑπουργήμασι δεν ἔμπορεῖ νὰ ἐμποδισθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγκαλῆ εἰς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον τὸν ἀδικοῦντα αὐτὸν και νὰ ζητῆ τὴν ἀπότισιν τοῦ δικαίου του.

49. Κάνεις δύναται νὰ προβάλλῃ δι' ἀναφορᾶς του εἰς τὴν Βουλὴν τὴν περὶ παντὸς δημοσίου πράγματος γνώμην του και ν' ἀναγγελλῇ παρομοίως πᾶσαν κατάχρησιν ἢ ἀδικίαν γινομένην εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως. Εἶναι δὲ ὑπεύθυνος νὰ δίδῃ λόγον, ἂν ἀπλῶς και ὡς ἔτυχε δυσφημῆ ἢ συκοφαντῆ τὸν ὑπάλληλον, και καταδικάζεται, ἂν φωραθῆ ὡς τοιοῦτος, εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν εἰς τὴν ὁποῖαν ἤθελε καταδικασθῆ ὁ ἐγκαλούμενος, ἂν ἀπεδεικνύετο ἔνοχος.

50. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ γράφωσι και νὰ ἐκδίδωσι διὰ τοῦ τύπου ἐλευθέρως, χωρὶς προεξέτασιν, τὰς ἐννοίας και γνώμας των περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, ὄντες ὅμως ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, και δίδοντες λόγον περὶ τῆς καταχρήσεως τοῦ δικαίωματος τούτου, κατὰ τὸν ἐκδοθησόμενον περὶ ἐλευθερίας τοῦ τύπου νόμον. Ἔως οὗ δεν νὰ ἐκδοθῆ οὗτος θέλει ἰσχύει τὸ ὑπ' ἀριθ. 2085 ἐκδοθὲν ψήφισμα τῆς Κυβερνήσεως.

51. Κάνεις δεν ἔμπορεῖ νὰ γένῃ ἐκδότης ἐφημερίδος, ἂν δεν ἦναι πολίτης, ἰδιοκτήμων, και πεπαιδευμένος πρὸς τούτοις, ὥστε νὰ δύναται αὐτὸς νὰ ἦναι και συντάκτης τῆς ἐφημερίδος· εἶναι δὲ αὐτὸς ἐγγυητὴς και ὑπεύθυνος, τῶν ὅσα τυπώνονται εἰς τὴν ἐφημερίδα του.

52. Κάνεις Ἕλλην δεν ἔμπορεῖ χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Ἀρχηγῶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους νὰ λάβῃ ὑπουργημα, δῶρον, ἀμοιβὴν, ἀξίωμα ὀποιουδήποτε εἶδους ἀπὸ κανένα Μονάρχην, Ἡγεμόνα, ἢ ἀπὸ ἐξωτερικὴν Ἐπικράτειαν.

ΚΕΦ. Γ'.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

53. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπικράτεια εἶναι Ἡγεμονία διαδοχικὴ Συνταγματικὴ και Κοινοβουλευτικὴ, ἐνεργουμένου τοῦ πο-

λιτικοῦ Κράτους ἀντιπροσωπικῶς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ὑπὸ διαφόρων Ἀρχῶν.

54. Τὸ πολιτικὸν Κράτος διαίρεται εἰς τρεῖς ἔξουσίας: εἰς Νομοθετικὴν, Νομοτελεστικὴν καὶ Δικαστικὴν.

55. Ἡ Νομοθετικὴ ἐξουσία θέτει τοὺς νόμους.

56. Ἡ Νομοτελεστικὴ τοὺς ἐπικυρόνει, τοὺς δημοσιεύει καὶ τοὺς ἐκτελεῖ.

57. Ἡ Δικαστικὴ τοὺς ἐφαρμόζει ἰδίως εἰς ἐκάστου τὰς πράξεις καὶ τὰ δίκαια.

58. Ἡ Νομοθετικὴ ἐξουσία ἐνεργεῖται κοινῶς ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, ὑπὸ τῆς Γερουσίας καὶ ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων τοῦ Λαοῦ.

59. Ἡ Νομοτελεστικὴ ἐξουσία ἀνήκει εἰς ἓνα μόνον διαδοχικὸν Ἡγεμόνα τοῦ ἔθνους, τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ διὰ διαφόρων ὑπουργῶν.

60. Ἡ Δικαστικὴ ἀνήκει εἰς τὰ διάφορα Δικαστήρια, καὶ ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν Δικαστῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἡγεμόνος.

ΚΕΦ. Δ΄.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΛΕΓΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΓΟΜΕΝΩΝ.

§. 1. Περὶ Ἀρχῶν, Ὑπουργημάτων καὶ Ἀξιωματιῶν.

61. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων πολῖται εἶναι οἱ ἔχοντες ἤδη ἀποκτημένα τὰ δικαιωματικὰ ἀγαθὰ τὰ εἰς τὸ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι εἰς τὰς πολιτικὰς Ἀρχάς.

62. Ὡς δικαιωματικὰ ἀγαθὰ θεωροῦνται, ἡ ἰδιοκτησία, ἡ παιδεία καὶ ἡ ἰκανότης ἢ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ μετὰ τῆς ἡλικίας.

63. Πολιτικαὶ Ἀρχαὶ εἶναι αἱ τῶν μετερχομένων τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν Δικαστικὴν.

64. Ὑπουργήματα [λέγονται] τὰ τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὸν Κυβερνητικὸν κλάδον.

65. Ἀξιώματα δὲ ὀνομάζονται τὰ τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰ Στρατιωτικὰ καὶ Ναυτικὰ.

66. Εἰς τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἐκλέγει ὁ λαὸς ἐξ ἑαυτοῦ τοὺς Ἀντιπροσώπους του.

67. Εἰς δὲ τὰ Κυβερνητικὰ τὰ ἐπιτόπια, τοὺς Δημογέροντας τοὺς Ἐπαρχιακοὺς, καὶ λοιποὺς.

68. Εἰς δὲ τὴν πολιτοφυλακὴν τοὺς δεκανεῖς καὶ τοὺς εἰκοσιπεντάρχους, ἐπικυρομένους ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὑποκειμένους εἰς τοὺς ἀνωτέρους τῶν ἀξιωματικῶν.

69. Εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς Ἀρχάς, εἰς τὰ Ὑπουργήματα καὶ Ἀξιώματα διορίζει ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὁ Ἡγεμὼν.

70. Εἰς κἀνὲν ὑπουργημα, ἀξίωμα ἢ Ἀρχὴν, δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐκλεχθῇ ἢ νὰ διορισθῇ κανεὶς, ὅστις δὲν εἶναι πολίτης.

§. 2. Περὶ Ἐκλεγόντων.

Περὶ πρώτων Ἐκλογῶν.

71. Ὁ λαὸς ἐκλέγει τοὺς Ἀντιπροσώπους του δι' ἐμμέσου ἢ δι' ἐτεροβαθμίου ἐκλογῆς· τουτέστιν οἱ ἔχοντες δικαιώματα ἐκλογέως πολῖται, συναζόμενοι κατὰ κοινότητα, ἐκλέγουσι δευτέρους ἐκλογεῖς, οὗτοι δὲ συνερχόμενοι κατ' ἐπαρχίας ἐκλέγουσι τοὺς Ἀντιπροσώπους.

72. Οἱ εἰς τὰς κατὰ κοινότητα πρωτοσυνάξεις συνερχόμενοι πολῖται καὶ ἔχοντες ψῆφον ἐκλογέως, εἶναι οἱ ἐφεξῆς:

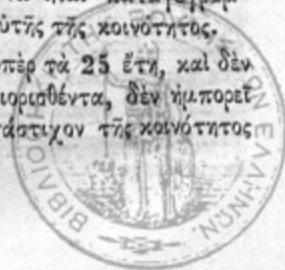
α) Οἱ αὐτόχθονες τῆς κοινότητος, οἱ ἔχοντες οἰκίαν ἰδιόκτητον, ἢ ἐργαστήριον καὶ ποριζόμενοι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τῶν ἀπὸ τῆς γεωργίας, ἢ ἄλλης τινος τέχνης καὶ βιομηχανίας.

β) Ὅσοι αὐτόχθονες κερδίζουν ἀπὸ τοῦ ἐπαγγελματός των, ἢ ἀπὸ τέχνης ἐλευθερίου ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους φοίνικας κατ' ἔτος.

γ) Ὅσοι πολῖται ἐστερέωσαν τὴν διαμονὴν των εἰς τὴν κοινότητα καὶ πορίζονται τὰ πρὸς ζῶαρκειάν των ὡς οἱ προειρημένοι α. καὶ β'.

73. Οἱ πολῖται, διὰ νὰ ἔχωσι ψῆφον εἰς μίαν κοινότητα καὶ νὰ μετέρχωνται ὅλα τὰ πολιτευματικὰ δίκαιά των, ἐκλέγοντες καὶ ἐκλεγόμενοι, πρέπει νὰ ἦναι καταγεγραμμένοι εἰς τὸ Πολιτικὸν κατάστιχον αὐτῆς τῆς κοινότητος.

74. Ὅστις δὲν εἶναι ἡλικιωμένος ὑπὲρ τὰ 25 ἔτη, καὶ δὲν ἔχει ἀποκτημένα τὰ ἀνωτέρω προσδιορισθέντα, δὲν ἔχει νὰ καταγραφῇ εἰς τὸ Πολιτικὸν κατάστιχον τῆς κοινότητος οὐδὲ νὰ ἔχη ψῆφον.

§. 3. *Περὶ ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ λαοῦ.*

A) *Περὶ δευτεροεκλογῶν.*

75. Μεταξὺ τῶν πρωτοεκλογῶν ἐκλέγονται δεύτεροι ἐκλογεῖς, ὅσοι πολῖται ὄντες ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη ἡλικιωμένοι, ἔχουσι

α) Ἀκίνητα ἴδια κτήματα ἐκτιμώμενα ἐξακοσίους φοίνικας.

β) Ὅσοι πολῖται διαμένοντες εἰς ἓνα τόπον ἔχουσιν ἰδιοκτησίαν ἀκίνητον ἐκτιμωμένην ἐξακοσίους φοίνικας, καὶ μετέρχονται ἐλευθερίῳ τινι τέχνῃ ἐντίμως, ὅλον οἱ ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβον διπλωμάτων διὰ τὴν σπουδὴν τῶν γνωριζόμενων ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως νομικοὶ, ἐπιστήμονες, ἰατροὶ, ἀρχιτέκτονες, ζωγράφοι, δημόσιοι μνήμονες, δημόσιοι Ἑλληνικοὶ διδάσκαλοι, καὶ ἐπιστημονικοὶ ἢ συγγραφεῖς ἐπίσημοι.

76. Κάνει δὲν ἔχει ψῆφον εἰς δύο κοινότητες ὡς πρωτοεκλογεὺς, οὐδὲ εἰς δύο Ἐπαρχίας ὡς δευτεροεκλογεὺς.

77. Κάνει δὲν ἔχει ψῆφον εἰς δύο κοινότητες δι' ἄλλου, ἀλλ' αὐτοπροσώπως.

78. Ὅστις πολίτης θέλει νὰ ψηφοφορῇ καὶ νὰ μετέρχεται τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου εἰς τὴν κοινότητα ὅπου διαμένει, καὶ ὅχι εἰς ἐκείνην ὅπου ἐγεννήθη ἢ ἐπολιτογραφήθη, ἐμπορεῖ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν νὰ καταγραφῇ, τρεῖς μῆνας πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς ψηφοφορίας, εἰς τὸ κατάστιχον τῆς κοινότητος, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ διαμένῃ σταθερῶς, ἀφοῦ ὅμως ἀποκτήσῃ εἰς τὴν νέαν κοινότητα τ' ἀπαιτούμενα κτήματα, καὶ παρουσιάσῃ πρῶτον ἀποδεικτικὸν παρὰ τῶν Δημογερόνων τῆς προτέρας τοῦ κοινότητος ἐπικυρωμένον καὶ παρὰ τῆς ἐπαρχιακῆς Δημογεροντίας, καὶ δεικνύον ὅτι παρητήθη δημοσίως ἀπὸ τοῦ νὰ μετέρχεται τὰ πολιτικά του δίκαια εἰς τὴν προτέραν τοῦ κοινότητος.

B) *Περὶ Ἀντιπροσώπων.*

79. ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγωνται Ἀντιπρόσωποι εἰς τὰς κατ' Ἐπαρχίαν δευτεροσυνάξεις μεταξὺ τῶν ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη ἡλικιωμένων πολιτῶν.

α) Ὅσοι ἔχουν σιμὰ τῆς προσωπικῆς ὑπολήψεως καὶ ἰκανότητος, ἀκίνητα κτήματα ὑπὲρ τοὺς ἐξακισχιλίους φοίνικας ἐκτιμώμενα.

β) Ὅσοι ἐκ τῶν μετερχομένων πολιτῶν ἐλευθερίῳ τέχνῃ (75 β') ἔχουν προσέτι ἀκίνητα κτήματα ἴδια τρισχιλίους φοίνικας ἐκτιμώμενα, καὶ χαίρουσι τὴν κοινὴν ὑπόληψιν τῶν ἰδίων τῶν συμπολιτῶν διὰ τὴν σύνεσιν καὶ ἀρετὴν τῶν.

80. Ὁ Ἀντιπρόσωπος πρέπει νὰ ἦναι αὐτόχθων καὶ κτηματίας τῆς Ἐπαρχίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλέγεται, καὶ ἂν ἔχη, ἢ μὴ, τὴν διαμονὴν του εἰς αὐτήν. Ὁ δὲ πολιτογραφημένος δὲν ἔχει νὰ ἐκλεχθῇ, εἰμὴ ἀφοῦ γένη κτηματίας καὶ τοιοῦτος διαμείνῃ κατοικῶν εἰς αὐτὴν ἑπτὰ ἔτη μετὰ τὴν πολιτογράφησίν του, λογιζομένης ὅμως τῆς ἑπταετίας ἀφότου ἔφθασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ διέμεινεν εἰς αὐτὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀγῶνος.

§. 4. *Περὶ Ἐκλογῆς.*

81. Ἡ ἐκλογὴ τῶν Ἀντιπροσώπων θέλει γίνεσθαι κατὰ τὴν εἰς τὰς παρελθούσας περιόδους ἐπικρατήσασαν τάξιν εἰς τὰς Ἐπαρχίας. Τὸ Νομοθετικὸν Σῶμα θέλει κανονίσῃ τὰ περὶ Ἀντιπροσώπων, χωρὶς ὅμως ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν 10—15 χιλιάδων ψυχῶν δι' ἓνα Ἀντιπρόσωπον· οὗτος δὲ ὁ νέος κανονισμὸς θέλει ἐνεργηθῇ μετὰ τὴν διανομὴν τῆς γῆς καὶ τὰς ἀποζημιώσεις.

ΚΕΦ. Ε΄.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

§. 1. *Περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Νομοθετικοῦ ἐν γένει.*

82. Τὸ Νομοθετικὸν Σῶμα σύγκαιται ἀπὸ δύο συνέδρια· ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων καὶ ἀπὸ τὴν Γερουσίαν.

83. Συμμερίζεται τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν μετὰ τοῦ Ἡγεμόνος προβάλλοντος τὰ προβουλευμάτα καὶ ἐπικυροῦντος τοὺς νόμους.

84. ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ συζητῇ τὰ προβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος προβουλευμάτα νόμων καὶ ψηφισμάτων· νὰ τροποποιῇ αὐτὰ μετὰ προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις καὶ νὰ τὰ παραδέχεται, ἢ μὴ· νὰ ἐπεξηγή καὶ νὰ διασαφῇ καὶ ν' ἀκυρῶν τὸν κειμένον νόμον, τοὺς ἄλλους παρὰ τοὺς θεμελιώδεις καὶ καταστατικούς τοὺς εἰς τὸ παρὸν πολιτικὸν Σύνταγμα.

85. Νὰ προτείνῃ εἰς τὸ Νομοτελεστικὸν προβουλευμάτα

νόμων και ψηφισμάτων κατά τὸν προσδιοριζόμενον τρόπον εἰς τὸν 119 παράγραφον.

86. Δὲν ἔχει ἐξουσίαν νὰ τροποποιῇ εἰς τὸ παραμικρὸν, οὐδὲ νὰ μετακινή τούς Συνταγματικούς νόμους, ἀλλὰ κατ' αὐτούς νὰ θέτῃ και νὰ ἐρμηνεύῃ και νὰ τροπολογῇ τούς λοιπούς.

87. Χρεωστεῖ νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν ἀκριβῆ τοῦ νόμου ἐκτέλεσιν νὰ διορίξῃ κατὰ πᾶσαν πενταετίαν ἐπιτροπὴν μικτὴν, ἀπὸ πέντε Γερουσιαστὰς και ἰσαριθμούς Βουλευτάς, εἰς τούς ὁποίους πρόσθενονται και τρεῖς Σύμβουλοι τῆς Ἐπικρατείας διοριζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος, διὰ νὰ ἀναθεωρῇ ἢ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ τούς νόμους, ἐκτὸς τῶν Συνταγματικῶν νὰ ἐξετάξῃ τούς ἀντιβαίνοντας πρὸς ἀλλήλους και τούς ἀπαιτοῦντας διόρθωσιν, και νὰ προβάλλῃ τὴν περὶ διορθώσεως αὐτῶν γνώμην τῆς εἰς τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν.

88. Νὰ διορίξῃ ὁμοίαν ἐπιτροπὴν μικτὴν ἀπὸ ἴσον ἀριθμὸν Γερουσιαστῶν και Βουλευτῶν κατὰ πᾶσαν διαδοχὴν ἡγεμόνος. Αὕτη δὲ ἢ ἐπιτροπὴ θέλει ἀναθεωρεῖ, ἂν τυχὸν παρῆσθή καμία κατάχρησις εἰς τὰ τῆς Κυβερνήσεως, και νὰ προβάλλῃ εἰς τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν τὴν διόρθωσίν τῆς.

89. Νὰ προσδιορίξῃ τὰς δημοσίους προσόδους και τὰ ἐξόδα κατ' ἔτος, ἀφοῦ εἰς τὰς ἀρχὰς ἐκάστης συνόδου συζητήσῃ τὸν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως παρουσιαζόμενον προϋπολογισμόν τῶν ἐσόδων και ἐξόδων, και νὰ χορηγῇ εἰς αὐτὴν τούς πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν χρεῶν τοῦ Κράτους ἀναγκασίους πόρους.

90. Νὰ προσδιορίξῃ διὰ νόμου τὰ δασύματα, τὰ τελωνικά, και παντὸς εἶδους εἰσπράξεις. Ὅλα δὲ ταῦτα πρέπει νὰ τάσσωνται ὁμοιοτρόπως καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν (31) και πρὸς τοῦτο θέλει φροντίζει ὅσον τάχιστα διὰ νὰ κατορθωθῇ ἐν σύστημα εἰσπράξεων κατάλληλον και δίκαιον.

91. Τὸ Νομοθετικὸν σῶμα θεωρεῖ κατ' ἔτος λεπτομερῶς τούς λογαριασμούς τῶν προσόδων και ἐξόδων τοῦ παρελθόντος ἔτους, και τὰ δημόσια χρεῖα τῆς Ἐπικρατείας, τὰ ὅποια καταστρόνονται ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἰπουργὸν Γραμματέα, και διορίζει νὰ δημοσιεύεται διὰ τοῦ τύπου περιληπτικῶς ὁ ἰσολογισμός.

92. Ἀποφασίζει διὰ νόμου περὶ δανείου μὲ τὴν ἐγγύησιν τοῦ ἔθνους και δι' ὑποθήκης τῶν ἐθνικῶν κτημάτων.

93. Φροντίζει διὰ τὴν τακτικὴν πληρωμὴν τῶν τόκων και διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τῶν χρεωστούμενων δημοσίων δανείων.

94. Νομοθετεῖ περὶ τῶν ἐθνικῶν κτημάτων κατὰ τὰ ἐψηφισμένα παρὰ τῶν ἐθνικῶν Συνελεύσεων.

95. Κανονίζει τὸ νομισματικὸν σύστημα, τὰ μέτρα και τὰ σταθμὰ, περὶ τῶν ὁποίων θέλει φροντίζει πῶς νὰ εἰσαχθῶσιν ὁμοειδῆ καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν.

96. Προσδιορίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν δημοσίων ἀξιωματῶν και ὑπουργημάτων και τὴν ποσότητα τοῦ μισθοῦ ἐκάστου αὐτῶν και πάσης ἄλλης Ἀρχῆς.

97. Θέτει νόμους περὶ στρατολογίας τῶν κατὰ γῆν και θάλασσαν κατ' ἀπογραφὴν και προσδιορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τῶν στρατευμάτων ἐν καιρῷ εἰρήνης και πολέμου· θέλει λάβει πρόνοιαν περὶ αὐξήσεως τοῦ Τακτικοῦ στρατοῦ και τοῦ Ναυτικοῦ προμηθεύον τούς ἐπὶ τούτῳ ἀναγκαίους πόρους εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Θέλει φροντίζει τάχιστα και περὶ συστάσεως τῶν καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν πολιτοφυλακῶν.

98. Προσδιορίζει τὰ ἀπὸ τοῦ δημοσίου Ταμείου ἐτήσια ἐξόδα τοῦ ἡγεμόνος και τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

99. Ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν δημόσιον ἐκπαίδευσιν και προστατεύει αὐτὴν, καθὼς και τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον, τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν και τῶν κοινωφελῶν τεχνῶν, και τὴν βιομηχανίαν.

100. Ἀσφαλίζει τούς εὑρετὰς και συγγραφεῖς τὸ πρὸς καιρὸν ὠρισμένον ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς ἀπολαύσεως τῆς προερχομένης ἀπὸ τὰς ἐφευρέσεις και ἀπὸ τὰ συγγράμματα.

101. Ἡ Κυβέρνησις, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Νομοθετικοῦ, δὲν δύναται νὰ παραχωρήσῃ καμίαν χώραν ἢ Ἐπαρχίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς ἄλλο Κράτος, οὐδὲ νὰ στέρξῃ τί προσβάλλον τὰ ἀναπαλλοτρίωτα δικαιώματα τοῦ ἔθνους, ἢ νὰ συγχωρήσῃ τὴν διάδοσιν ξένων στρατευμάτων ἀπὸ τὴν Ἐπικράτειαν, οὔτε νὰ κηρύξῃ πόλεμον ἄλλον εἰμὴ ἀμυντήριον, οὔτε συνθήκην εἰρήνης, συμμαχίας, φιλίας, ἐμπορίου ἢ οὐδετερότητος νὰ κάμῃ. Ἐξαίρουνται μόνον αἱ γινόμεναι

συμβάσεις πρὸς ἀνακωχὴν, ἢ πρὸς διαπραγματεύσειν εἰρήνης· ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων κρίνει τὴν διακοίνωσιν μετέπειτα εἰς τὸ Νομοθετικὸν σῶμα.

102. Δέχεται περὶ παντοίων ὑποθέσεων, κοινῶν ἢ ἰδιαιτέρων, ἀναφορὰς τῶν πολιτῶν· καὶ ὅσας κρίνει δεκτάς, τὰς διευθύνει ὅπου ἀνήκει, χωρὶς νὰ δώτῃ γνώμην.

103. Διὰ τὰς γινομένας ἀγωγὰς ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατὰ τῶν ἐν ἀξιώμασι καὶ ἐν ὑπουργήμασιν ὑπαλλήλων καὶ τῶν δικαστῶν, τὸ Νομοθετικόν, ὅταν εὖρη διδόμενα ἐνοχῆς, διευθύνον τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν Κυβέρνησιν δίδει καὶ γνώμην.

104. Ὅταν ἀναφορὰ κατὰ τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων καὶ δικαστῶν δοθῇ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων, αὕτη, ἀφοῦ ἐξετάσῃ καὶ εὖρη δείγματα ἐνοχῆς, διευθύνει τὴν ἀναφορὰν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς γνώμην τῆς εἰς τὴν Γερουσίαν· ἡ δὲ Γερουσία μετὰ τὰς ἀνηκούσας ἐρεύνας, ἂν ἦναι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τῆς Βουλῆς, διευθύνει τὴν ἀναφορὰν καὶ τὴν γνώμην τῶν δύο Συνεδρίων εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

105. Τὰ συνέδρια τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς λογίζονται πλήρη, ὅταν τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν ἐκάστου εἶναι παρόντα.

106. Αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν γίνονται διὰ τῆς πλειοψηφίας μυστικῶς ἐνεργουμένης τῆς ψηφοφορίας.

107. Αἱ δημοσίως γινόμεναι συζητήσεις καὶ εἰς τὰ δύο συνέδρια, δημοσιεύονται καὶ διὰ τοῦ τύπου.

108. Καθὲν μέλος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προβάλλῃ εἰς τὸ ἴδιόν του σῶμα προτάσεις περὶ νόμων, ἢ περὶ διαφόρων ἄλλων ἀντικειμένων.

109. Τὰ μέλη τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος εἶναι ἀνεύθυνα διὰ τὰς ὅσας γνώμας ἢ δοξασίας δειξώσιν εἰς τὰς συζητήσεις τὰς γινομένας ἐντὸς τῶν ἰδίων των Βουλευτηρίων.

110. Ἡ Γερουσία καὶ ἡ Βουλὴ ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν νὰ παρατηρῶσιν ἢ κάθε μίαν τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Βουλευτηρίου διαγωγὴν τῶν ἰδίων τῆς μελῶν καὶ νὰ ἐπιπλήττωσι, νὰ κρίνωσιν ἢ καὶ νὰ καταδικάζωσιν εἰς χρηματικὴν ποινὴν, κατὰ τοὺς ἰδίους των κανονισμοὺς, τὸν παρεκτρεπόμενον.

111. Ὅταν κανὲν τῶν μελῶν τῆς Γερουσίας ἢ τῆς Βουλῆς, κατηγορῆται διὰ πολιτικὸν ἔγκλημα ἢ παρανομίαν,

διορίζεται ἐπταμελὴς Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ ἰδίου του σώματος· αὕτη δὲ, ἀφ' οὗ ἐξετάσῃ ἂν ἦναι δεκτὴ ἡ κατηγορία, ἀναφέρει εἰς τὸ ἴδιόν της σῶμα ἐγγράφως τὴν γνώμην τῆς· καὶ τότε, ἂν διὰ τῶν δύο τρίτων τῶν ψήφων πλήρους συνεδριάσεως τοῦ σώματος ἐλεγχθῇ ὁ κατηγορούμενος, γίνεται καὶ κηρύττεται ἐκπτώτος τῆς ἀξίας του, καὶ ἀπάγεται εἰς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον, ἂν ἦναι Βουλευτῆς, διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τοὺς νόμους· τὸν δὲ Γερουσιαστὴν δικάζει τὸ ἴδιόν του σῶμα, καὶ αὐτὸ ἐπιβάλλει καὶ τὴν ποινὴν.

112. Οἱ Ὑπουργοὶ Γραμματεῖς ἔχουσι ἀκόλουτον τὴν εἰσοδον, καὶ παρευρίσκονται εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς. Οὗτοι δὲ δηλοποιοῦσι τὰς ἀπὸ μέρους τῆς Κυβερνήσεως προτάσεις, τὰς ὑποστηρίζουσι εἰς τὰς γινομένας συζητήσεις, καὶ δίδουσι τὰς ζητούμενας πληροφορίας, λόγους καὶ ἐγγράφα περὶ τῶν συζητουμένων ὑποθέσεων. Δὲν εἶναι δὲ ὑπόχροισι νὰ ἐξηγῶνται ἐρωτώμενοι μόνον δι' ὑποθέσεις διαπραγματευομένας ἐτι, ἢ δι' ἐκείνας ὧν ἡ ἐπιτυχία κρέμαται ἀπὸ τὴν μυστικότητά. Περὶ τούτων ὁμοίως δίδουσι τὰς ἀπαιτούμενας διασαφήσεις μετὰ τὴν τελείαν ἀποπεράτωσιν των.

113. Τὸ Νομοθετικὸν σῶμα ἔχει τὴν ἐξουσίαν ν' ἀποφασίσῃ διὰ νόμου συμφώνως μετὰ τοῦ Ἡγεμόνος τὴν υἱοθεσίαν ἐνὸς διαδόχου, ὅταν ὁ Ἡγεμὼν τύχῃ ἀκλήρος. Ἡ δὲ υἱοθέτησις αὕτη γίνεται καὶ διακηρύττεται εἰς ἕλλην τὴν Ἐπικρατείαν πασιδήλως.

114. Ἄν συμβῇ ἀποθίσις τοῦ Ἡγεμόνος ἀκλήρου, ἢ πρὶν υἱοθετήσῃ διάδοχον, τὸ Νομοθετικὸν σῶμα διορίζει εὐθὺς ἓνα ἐπίτροπον τῆς Ἡγεμονίας, προεδρεύοντα τοῦ Συμβουλίου τῶν Ὑπουργῶν Γραμματέων· μετὰ τούτων δὲ κυβερνᾷ ἐκεῖνος ἐπιτροπικῶς καὶ ὑπευθύνως, ἕως οὗ νὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τοῦ Νομοθετικοῦ ὁ διάδοχος Ἡγεμὼν.

115. Ἄν, συμβάσης τῆς ἀποθιώσεως, ἦναι διάδοχος τῆς Ἡγεμονίας ἀνηλικος, διορίζεται ὡς ἀνωτέρω Ἐπίτροπος κυβερνῶν ὑπευθύνως ἀντὶ τοῦ ἀνηλικίου, καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, ἕως οὗ οὗτος φθάσῃ εἰς νόμιμον ἡλικίαν. Ὁ δὲ ἐπιτροπικῶς κυβερνῶν δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἦναι καὶ Ἐπίτροπος ἢ Ἐπιμελητὴς τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ἀνηλικίου διαδόχου, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτοῦ μετὰ δύο ἄλλων διοριζομένων ὑπὸ τῆς Γερουσίας.

116. Ἄν ὁ Ἡγεμὼν δι' ἔσχατον γῆρας, ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν, ὑποπέσῃ εἰς φυσικὴν ἢ διανοητικὴν ἀνικανότητα, ὁ διάδοχος κυβερνᾷ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἕως οὗ ὑπάρχῃ τὸ αἴτιον τῆς ἀνικανότητος· ἂν δ' ὁ διάδοχος ᾖ ἀνήλικος, τότε διορίζεται, ὡς ἀνωτέρω, εἰς προεδρείων τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἰπουργῶν Γραμματέων, ὅστις θέλει κυβερνᾷ ἐπιτροπικῶς καὶ ὑπευθύνως, ἕως οὗ νὰ παύσῃ ἡ αἰτία δι' τὴν ὁποίαν ἐδιορίσθη.

117. Ἄν αἱ ἀνωτέρω περιπτώσεις συμβῶσι καθ' ἕνα κζιρὸν, εἶναι διακοπαὶ τῶν συνόδων, τότε ἡ Γερουσία ἀμέσως συνέρχεται δικαιοματικῶς, διορίζει πρὸς ὦραν τὸν προεδρεύσοντα τοῦ Συμβουλίου, ἕως οὗ νὰ συνέλθῃ καὶ ἡ Βουλὴ, ἣτις δικαιοματικῶς καὶ αὕτη πρέπει νὰ συναχθῇ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, καὶ νὰ πράξῃ μετὰ τῆς Γερουσίας τὰ κατὰ νόμον.

118. Τὸ Νομοθετικὸν χρεωστῆι κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύνοδον νὰ σκεφθῇ περὶ συντάξεως Κωδίκων, Πολιτικοῦ, Ἐγκληματικοῦ καὶ Διαδικαστικοῦ.

119. Ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία δὲν κάμνουν, οὐδὲ προβάλλουν ἀμέσως προβουλευμάτα· ἀλλὰ καθε μίᾳ ἰδίως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸν Ἡγεμόνα προτάσεις περὶ προβουλευμάτων νόμων, ἢ ψηφισμάτων, τοὺς ὁποίους διὰ τὰς περιστάσεις καὶ χρεῖας τοῦ ἔθνους νομίζουσιν ἀναγκαίους.

120. Ὅταν προβληθῇ εἰς τὴν Βουλὴν ἢ εἰς τὴν Γερουσίαν ἐκ τῶν ἰδίων των μελῶν πρότασις ἔγγραφος, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται ζήτημα νὰ τεθῇ νόμος περὶ τινος ἀντικειμένου, αὕτη ἢ πρότασις ἀναγινώσκεται εἰς τρεῖς συνεδριάσεις κατὰ συνείχεαν καὶ συζητεῖται. Ἄν δ' ἐγκρίθῃ διὰ τῆς πλειοψηφίας, γίνεται ἀναφορὰ εἰς τὸν Ἡγεμόνα, διὰ τῆς ὁποίας παρακαλεῖται νὰ λάβῃ εἰς σκέψιν τὴν πρότασιν, καὶ, ἂν ἐγκρίνῃ, νὰ καθυποβάλλῃ εἰς τὸ Νομοθετικὸν περὶ τοῦ προτεινομένου προβούλευμα.

121. Ὁ Ἡγεμὼν εἰς πρώτην ζήτησιν τοῦ ἀναφερομένου πρὸς αὐτὸν συνεδρίου, πράσσει ὅ,τι ἐγκρίνῃ. Ἄν ὅμως τὸ αὐτὸ ζήτημα περὶ τῆς αὐτῆς προτάσεως ἐπαναληφθῇ κατὰ τὴν ἐρχομένην σύνοδον, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συνεδρίου ἢ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου, τότε προβάλλει κατ' ἐκείνην τὴν σύνοδον εἰς τὸ Νομοθετικὸν σῶμα τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος προβούλευμα.

122. Ἡ σύνοδος τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς γίνεται συγχρόνως, καὶ συγχρόνως καταπαύεται.

123. Αἱ σύνοδοι εἶναι τακταὶ καὶ σύγκλητοι.

124. Αἱ τακταὶ ἀρχοῦνται κατ' ἔτος περὶ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου, καὶ διαρκεῖν τρεῖς μῆνας.

125. Αἱ σύγκλητοι γίνονται, ὅταν ἡ Κυβέρνησις χρεῖας τυχοῦσης, συγκαλῇ ἐκτάκτως τὸ Νομοθετικὸν σῶμα.

126. Ἡ ἐναρξὶς πάσης συνόδου γίνεται ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, εἰς ἕνα συνερχομένον τῶν Γερουσιαστῶν καὶ Βουλευτῶν.

127. Εἰς τὴν ἐναρξιν ταύτην ὀρκίζονται παρῆρησιᾳ οἱ νεοεκλεγμένοι ἀντιπρόσωποι τὸν Βουλευτικὸν ὄρκον ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος.

128. Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐναρξιν ἡ Γερουσία καὶ ἡ Βουλὴ ἐξακολουθοῦν τὰς συνεδριάσεις των, καθεμμία εἰς ἰδιαιτέρον καὶ ὀρισμένον Βουλευτήριον.

129. Αἱ εἰς ἄλλον τόπον καὶ χρόνον καὶ περίστασιν παρὰ τοὺς ὀρισμένους γινόμεναι ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἢ τῆς Βουλῆς συνεδριάσεις, εἶναι παράνομοι· καὶ ὁποῖαν πράξιν κάμωσιν εἰς αὐτὰς λογίζεται ἄκυρος.

130. Κάνεις νόμος δὲν ἐμπορεῖ νὰ λογισθῇ ὅτι ἔχει κῦρος καὶ ἰσχὺν νόμου, ἂν δὲν συζητηθῇ καὶ κυρωθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας, καὶ ἐπικυρωθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, κατὰ τοὺς ὀριζομένους τύπους εἰς τὸ παρὸν Σύνταγμα.

§. 2. Περὶ τῆς Βουλῆς.

131. Ἡ Βουλὴ συγκροτεῖται ἀπὸ τοὺς κατ' ἐπαρχίαν ἐκλεγομένους Ἀντιπροσώπους ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ ἀναμέσον αὐτοῦ τοῦ λαοῦ.

132. Οἱ Ἀντιπρόσωποι ἐκλέγονται διὰ πέντε ἔτη, καὶ τὸ πεμπτημῶριον αὐτῶν ἀλλάσσει κατ' ἔτος.

133. Κατὰ τὴν πρώτην πενταετίαν ἡ ἐτήσιος ἀλλαγὴ τοῦ πεμπτημορίου θέλει γενῆ διὰ λαχοῦ.

134. Οἱ Ἀντιπρόσωποι, ἂν καὶ κατ' ἐπαρχίας ἐκλεγόμενοι, θεωροῦνται ὡς παριστῶντες ὅλον τὸ ἔθνος, καὶ βουλευόμενοι περὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους.

135. Ἐκαστος Ἀντιπρόσωπος, ἐρχόμενος κατὰ πρώτον νὰ συγκαταταχθῇ εἰς τὴν Βουλὴν, ὀρκίζεται ἐπὶ δημοσίῳ συνεδριάσεως τὸν Βουλευτικὸν ὄρκον.

136. Κάνεις τῶν Ἀντιπροσώπων δὲν δύναται νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅπου συνεδριάζει ἡ Βουλὴ, καθόσον διαρκεῖ ἡ σύνοδος, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν καὶ ἔγγραφον ἄδειαν αὐτῆς.

137. Ἡ Βουλὴ ἔχει Πρόεδρον, Ἀντιπρόεδρον, Ἀ καὶ Β' Γραμματέα, καὶ τοὺς ἀναγκαίους Ὑπογραμματεῖς.

138. Ὁ Πρόεδρος ἐκλέγεται ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος ἀναμέσον τριῶν ὑποψηφίων Ἀντιπροσώπων διδομένων παρὰ τῆς Βουλῆς. Ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ οἱ Γραμματεῖς Ἀ καὶ Β', ἐκλέγονται διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν Ἀντιπροσώπων, ὁ μὲν ἀναμέσον αὐτῶν, οἱ δὲ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς· ἀλλ' οἱ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς ἐκλεγόμενοι Γραμματεῖς, ὀρκίζονται πρὶν ἀναλάβωσι τὰ χρέη των.

139. Εἰς τὰς προκαταρκτικὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς, ὅτε γίνονται αἱ ἀνωτέρω ἐκλογαί, προεδρεύει ὁ γεροντότερος τῶν Ἀντιπροσώπων.

140. Ἀφοῦ ἐκλεχθῶσιν, ὡς ἀνωτέρω, ὁ Πρόεδρος, Ἀντιπρόεδρος καὶ οἱ Γραμματεῖς, ἡ Βουλὴ συστήνεται κατ' ἐπιτροπὰς· στέλλει εἰς τὴν Γερουσίαν διακοίνοισιν ἀναγγέλλουσαν τὴν σύστασιν αὐτῆς, καὶ ἐνασχολεῖται εἰς τὴν σύνταξιν τῆς εἰς τὸν ἐκφωνηθέντα λόγον ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος ἀπαντήσεως.

141. Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς προεδρεύει εἰς τὰς συνεδριάσεις, ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εὐταξίας καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῶν συνεδριάσεων, ἀνακαλεῖ τοὺς παρακρεπομένους ἀπὸ τοῦ κανονισμοῦ εἰς τὸ νὰ περιορίζωνται εἰς τὰ διατασσόμενα ὑπ' αὐτοῦ· δίδει κατὰ τάξιν τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς ζητοῦντας νὰ λαλήσωσιν εἰς ἐπήκοον πάντων· δίδει τὴν ψηφοφορίαν εἰς τὰ μέλη περὶ τῶν γινομένων προτάσεων ὡσάκις ζητηθῇ· διορίζει τὰς ἡμέρας τῶν συνεδριάσεων, καὶ τὰς ὥρας τῆς ἐναρξέως αὐτῶν καὶ καταπαύσεως, καθὼς καὶ τὰς μεταξὺ ἡμέρας τῶν ἀναπαύσεων καὶ διακοπῶν, κατὰ τὴν περὶ τούτων ἀπόφασιν τοῦ συλλόγου τῶν Ἀντιπροσώπων.

142. Πᾶσα διαφιλονεικούμενη ὑπόθεσις ἀποφασίζεται διὰ ψηφοφορίας.

143. Ὁ Πρόεδρος ψηφοφορεῖ αὐτὸς πρῶτος ψῆφον διακρινομένην ἀπὸ τὰς λοιπὰς δι' ἐνὸς σημείου· τυχούσης δὲ διχοψηφίας, τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου ἔχει τὴν νίκην.

144. Εἰς ἀπουσίαν τοῦ Προέδρου, ὁ Ἀντιπρόεδρος ἐπέχει τὸν τόπον ἐκείνου, καὶ ἐκπληροῖ καὶ τὰ χρέη του.

145. Ἡ Προεδρεία καὶ Ἀντιπροεδρεία τῆς Βουλῆς διαρκού-

σιν ὅσον καὶ αἱ συνεδριάσεις μιᾶς συνόδου, καὶ μαζῇ μ' αὐτὴν καταπαύονται.

146. Τὰ προβουλευόμενα καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφα τῶν πράξεων τῆς Βουλῆς ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου, προσυπογράφονται ὑπὸ τοῦ Ἀ Γραμματέως, καὶ σφραγίζονται μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς Βουλῆς.

147. Ὁ πρῶτος Γραμματεὺς τῆς Βουλῆς συνθέτει ὅλα τὰ ἔγγραφα αὐτῆς, καὶ φυλάττει ἀκριβῆ βιβλία αὐτῶν καὶ τῶν Πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων.

148. Εἰς ἀπουσίαν τοῦ πρώτου Γραμματέως, ὁ δεῦτερος ἐκπληροῖ τὰ χρέη ἐκείνου.

149. Ἡ Βουλὴ ὀλικῶς θεωρουμένη εἶναι ἀπαράβιαστος.

150. Οἱ Ἀντιπρόσωποι εἶναι ἀνεύθυνοι καὶ ἀκαταζήτητοι, δι' ὅσα λαλοῦσιν εἰς τὰς γινομένας ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου συζητήσεις, καὶ γνωμοδοτοῦσι καὶ ψηφίζουσιν ἕκαστος κατὰ τὴν συνείδησίν του, χωρὶς νὰ ζητῇ γνώμην ἢ ὁδηγίαν ἰδιαιτέρως ἀπὸ ἐκείνων τῶν ὁποίων φέρει τὸ πρόσωπον.

151. Κάνεις Ἀντιπρόσωπος διὰ πολιτικὰς διαφορὰς δὲν φυλακίζεται, ἐν ὅσῳ καιρῷ διαρκεῖ ἡ σύνοδος τῆς Βουλῆς, καὶ τέσσαρας ἑβδομάδας πρὸ τῆς ἐναρξέως καὶ μετὰ τὴν παύσιν τῶν συνόδων· εἰς τὸ διάστημα ὅμως τοῦτο κινεῖται ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή.

152. Ἐὰν συλληθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ παρανομῶν, ἢ ἂν ὑπέστη εἰς ὁποιοδήποτε ἔγκλημα κρίνεται κατὰ τὸ ἀρθ. 111.

153. Ὁ Ἀντιπρόσωπος, ἐν ὅσῳ καιρῷ ἔχει τὴν Νομοθετικὴν ταύτην ἀρχὴν δὲν ἐμπορεῖ νὰ δεχθῇ κἀνὲν ἄλλο ὑπόρρηγμα παρὰ τὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Γραμματέως, οὐδὲ νὰ λάβῃ μέρος ἄμεσον εἰς ἐμπόριον, εἰς ἐνοικίασιν προσόδων ἢ δημοσίων κτημάτων, εἰδὲ μὴ εἶναι ἐκπτώτος τῆς Ἀντιπροσωπίας.

154. Ἐκαστος τῶν Ἀντιπροσώπων, ἐν ὅσῳ εἶναι παρὼν ὅπου ἡ Βουλὴ συνεδριάζει, καὶ παρευρίσκεται εἰς τὰς συνεδριάσεις, λαμβάνει ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον τὸν μηνιαῖον μισθὸν τοῦ ὀλόκληρου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, καὶ τὸν ἡμισυ κατὰ τὰς διακοπὰς. Ὅστις δὲ, ἀνευ τινὸς φυσικοῦ ἐμποδίου εὐλόγου, δὲν παρευρεθῇ δέκα ἡμέρας τὸ πολὺ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς Βουλῆς, πλῆρῶναι ζημίαν χρηματικὴν ἴσῃν μὲ δύο μηνιαῖα τοῦ μισθοῦ του εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Γραμματείας τῆς δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως· ἂν δὲ δὲν ἔλθῃ ὀλοτελῶς εἰς μίαν

σύνοδον, ἢ ἔλθῃ καὶ ἀναχωρήσῃ, ἀρίων τὴν θέσιν τοῦ ἀνευ ἀδείας τῆς Βουλῆς, τότε λογίζεται ὅτι παραιτεῖται τὴν Ἀντιπροσωπίαν ἐκουσίως, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται ἄλλος.

155. Αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς εἶναι δημοσίου, καὶ χρείας καλούσας γίνονται μυστικά, ὅπου πέντε ἀπὸ τὰ μέλη ζητήσωσι τοῦτο, ἢ εἰς τῶν Ἰπουργῶν Γραμματέων.

156. Εἰς τὰς δημοσίας συνεδριάσεις ἔχουσι τὴν ἀδειαν νὰ ἐμβαίνουσι καὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι, καὶ αἱ κατ' αὐτὰς γινόμεναι συζητήσεις δημοσιεύονται διὰ τῶν ἐφημερίδων.

157. Τὴν Βουλὴν ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἀρχὴν πρὸς καιρὸν, ἢ καὶ ὀλοτελῶς νὰ διαλύσῃ ὁ Ἡγεμὼν, κατὰ τὰς ὁρισμένας περιστάσεις εἰς τὸ 243 ἄρθρον. Εἶναι ὅμως ὑπόχρεως νὰ διορίσῃ ἀμέσως καὶ νέας ἐκλογὰς Ἀντιπροσώπων, ὥστε ἡ Βουλὴ ἐντὸς τριῶν μηνῶν, νὰ εὐρίσκεται πάλιν συγκαλεσμένη καὶ συνεδριάζουσα· τὴν νεοεκλεχθεῖσαν δὲ Βουλὴν δὲν δύναται νὰ διαλύσῃ. Εἰς τοιαύτην περίστασιν οἱ πολῖται εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἐκλέγωσιν, ἢ μὴ, τοὺς αὐτοὺς Ἀντιπροσώπους, οἵτινες ἦσαν μέλη τῆς διαλυθείσης Βουλῆς.

158. Ὅπου συμβῆναι νὰ ἀνανεύνηται ὀλιγῶς ἡ Βουλὴ, ἐξετάζονται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου τὰ ἀντιπροσωπικὰ ἔγγραφα τῶν Βουλευτῶν ὑπὸ πενταμελοῦς Γερουσιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, διοριζομένης ὑπ' αὐτῆς τῆς Γερουσίας κατὰ πρόσκλησιν τῆς Κυβερνήσεως.

Αὕτη δὲ ἡ Ἐπιτροπὴ, ἀφοῦ ἐξετάσῃ ὅλα τὰ ἐφοδιαστικὰ ἔγγραφα καὶ γενῇ ἢ ἐναρξῆς τῆς συνόδου, ἐκθέτει, δι' ἐνὸς Εἰσηγητοῦ, εἰς μίαν προκαταρκτικὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς τὴν περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐγγράφων ἀναφορὰν τῆς. Περὶ δὲ τῶν ἐκλογῶν, ὅσας εὖρη ἀμφισβόλους, ἢ ὅτι δὲν ἔγειναν ἀκριβῶς καθ' ὅλας τὰς νομικὰς διατυπώσεις, ἡ Βουλὴ ἀποφασίζει διὰ τῆς πλειοψηφίας.

159. Κατὰ τὴν πρώτην σύστασιν τῆς Βουλῆς θέλει κάμει, ὡς ἀνωτέρω, ἡ Γερουσία τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐφοδιαστικῶν.

160. Τὰ ἐφοδιαστικὰ ἔγγραφα τοῦ κατ' ἔτος ἐκλεγμένου πεμπτημορίου τῶν Ἀντιπροσώπων ἐξετάζει αὐτὴ ἡ Βουλὴ δι' ἑπταμελοῦς Ἐπιτροπῆς.

161. Ἡ Βουλὴ, ἀφοῦ συστηθῇ ὀριστικῶς, ἤγουν ἐκλέξῃ τὸν Πρόεδρον αὐτῆς καὶ Ἀντιπρόεδρον, διακρίνεται εἰς Ἐπι-

τροπὰς διαρκεῖς, ἐκάστης τῶν ὁποίων διορίζει τὰς ἐργασίας. Χρείας δὲ τυχούσης, ἐμπορεῖ νὰ διορίσῃ καὶ ἄλλας προσωρινὰς ἐπὶ τινι ἔργῳ.

162. Ἐκάστη Ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς ἔχει Εἰσηγητὴν ἐκλεγόμενον ἀφ' ἑαυτῆς. Ἐρευνᾷ, συζητεῖ ἢ ἐπεξεργάζεται τὸ προκείμενον, καὶ καθυποβάλλει διὰ τοῦ ἰδίου τῆς Εἰσηγητοῦ τὰς ἐρεῦνας, τὰς γνώμας καὶ τοὺς λόγους τῆς εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ συνεδρίου τῆς Βουλῆς.

163. Ὅλα τὰ προβουλευμάτα ἐμποροῦν νὰ προβληθῶσι κατὰ πρῶτον ἀδιαφόρως εἰς τῆς Βουλῆς τὴν σκέψιν ἢ τῆς Γερουσίας. Τὰ περὶ προσόδων ὅμως, ἢ διαθέσεως ἐθνικῶν κτημάτων, ἢ περὶ δημοσίων χρεῶν, καὶ παντὸς ἄλλου ἐν γένει, τὸ ὅποιον ἀποβλέπει εἰς βάρος τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς χρηματικῆς καταστάσεως τοῦ λαοῦ, κατὰ πρῶτον προβάλλονται καὶ καθυποβάλλονται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν Ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Καὶ ὅσας προσθέσεις, ἢ ἀφαιρέσεις, ἢ τροποποιήσεις κάμει ἡ Γερουσία εἰς τὰ τοιαῦτα, δὲν ἐμποροῦν νὰ ἔχωσι κύρος, ἀν δὲν τὰς ἐγκρίνη καὶ ἡ Βουλὴ.

164. Ἐχει τὸ δικαίωμα ἡ Βουλὴ νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ προσδιορίσῃ κατ' ἔτος τὴν ποσότητα τῶν ἐνικυσιῶν δοσιμάτων καὶ τῶν προσόδων καὶ ἐξόδων, νὰ ἀγρυπνῇ εἰς τὴν καλὴν χρῆσιν τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ κτημάτων, νὰ ἐγκαλῇ τοὺς σφετεριζομένους ἢ φθειρόντας αὐτὰ δημοσίους ὑπουργοὺς καὶ ὑπαλλήλους, ἢ καὶ ἰδιώτας· νὰ ζητῇ, ὅταν κρῖνῃ ἀναγκαῖον, ὅποιαισδήποτε ἀποδείξεις καὶ λογαριασμοὺς παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Οἰκονομικῆς Ἰπουργοῦ Γραμματέως καὶ παντὸς ἄλλου Ἰπουργοῦ.

165. Ἡ Βουλὴ ἐγκαλεῖ τοὺς Ἰπουργοὺς Γραμματεῖς εἰς τὴν Γερουσίαν διὰ τὰ ἐγκλήματα τὰ προσδιοριζόμενα εἰς τὸ 258 ἄρθ. καὶ τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως ἐγκαλεῖ καὶ κατηγορεῖ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου, διορίζουσα ἓνα κατηγοροῦν τοῦ παραβαίνοντος τὰ κυβερνητικὰ τοῦ καθήκοντα κατὰ τὸ 262 ἄρθρον.

§. 3. Περὶ Γερουσίας.

166. Τὸ Νομοθετικὸν συνέδριον τῆς Γερουσίας συγκροτεῖται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος ἐκλεγόμενων εἰς τὴν Γερουσιαστικὴν Ἀρχὴν ἀναμέσον τῶν διαστήμων Πολιτῶν.

167. Γερουσιασταί γίνονται, ὅσοι ὑπὲρ τὰ 35 ἔτη ἡλιωμένοι, καὶ ἔχοντες ὑπὲρ τὸ τίμημα τοῦ Ἀντιπροσώπου, εἶναι.

Αὐτόχθονες καταστημένοι καὶ διατρίβοντες εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικρατείαν, ἢ πολιτογραφημένοι καὶ κατοικοῦντες δεκαπέντε ἔτη μετὰ τὴν πολιτογράφειάν των εἰς μίαν Ἐπαρχίαν τῆς Ἐπικρατείας.

Μὴ κατηγορηθέντες ποτὲ διὰ κἀνὸν ἔγκλημα, ἀλλὰ χρηματίσαντες ἀμειμπτοι εἰς τὴν διαγωγὴν των.

Διάσημοι διὰ τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα ἐκδουλεύσεις των, ἢ διὰ τὴν παιδείαν των — ἢ διαπρέψαντες εἰς τὰ ἀνώτατα ὑπουργήματα διὰ τῆς ἰκανότητος καὶ ὑπολήψεως των 5 ἔτη τοῦλάχιστον — ἢ μετελθόντες κατὰ δύο πενταετίας τὴν ἀντιπροσωπίαν ἀξίως καὶ κοινωφελῶς, ἢ τὰς ἀνωτάτας δικαστικὰς Ἀρχὰς δέκα ἔτη ἐντίμως.

168. Ἡ Γερουσία σύγκειται ἀπὸ 27 μέλη τοῦλάχιστον, καὶ ἀπὸ 35 τὸ πλεῖστον.

169. Διὰ νὰ δύναται νὰ συνεδριάξῃ ἡ Γερουσία πρέπει νὰ ᾖναι πλήρεις οἱ τόποι τοῦ ἐλάχιστου ἀριθμοῦ, τῶν 27 δηλαδή· οἱ λοιποὶ τόποι ἐμποροῦν νὰ μένουσι κενοί, καὶ πληροῦνται ἐν μέρος αὐτῶν μόνον, ὅταν εὐαρεστῆται ὁ Ἡγεμὼν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τακτῶν συνόδων.

170. Ὅταν τύχῃ διάλυσις τῆς Βουλῆς, ἢ ἔκτακτος σύνοδος, ὁ ἀριθμὸς τῆς Γερουσίας μένει τότε ἀμετακίνητος, μὴ ὅσα μέλη εἶχε δηλαδή πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς ἢ πρὸ τῆς συγκλήτου συνόδου, χωρὶς ν' αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς των διὰ νέων ἐκλογῶν.

171. Ἡ συνεδρίασις τῆς Γερουσίας λογιζέται πλήρης, ὅταν ᾖναι παρόντα τὰ δύο τρίτα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὄντων διορισμένων μελῶν· αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῆς γίνονται διὰ πλειοψηφίας.

172. Ἡ Γερουσία ἔχει Πρόεδρον ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡγεμῶνος, καὶ Γραμματεῖς ψηφισομένους ὑπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ ὀρκιζομένους ἐνώπιον αὐτοῦ.

173. Αἱ πράξεις τῆς Γερουσίας ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου, προσυπογράφονται ὑπὸ τοῦ Ἀ' Γραμματέως σφραγίζονται μὲ τὴν ἰδίαν σφραγίδα τῆς Γερουσίας.

174. Ἡ Γερουσιαστικὴ Ἀρχὴ δὲν ἐμπορεῖ ποτὲ νὰ θεωρηθῇ

διαδοχικὴ, καὶ κατὰ κληρονομίαν διδομένη ἀπὸ πατέρα εἰς υἱὸν δικαιωματικῶς· ἀλλ' οἱ Γερουσιασταί ἐκλέγονται διὰ βίου. Ἐχουν ὅμως τὸ ἐλεύθερον νὰ δίδωσι τὴν παραιτήσιν των δι' ὅποιουςδήποτε λόγους καὶ ἂν ἔχωσιν· ἀλλ' ἡ παραιτήσις αὕτη δὲν γίνεται δεκτὴ, εἰμὴ μετὰ τὸ τέλος τῶν συνόδων.

175. Ὁ Ἡγεμὼν πληροὶ εὐθὺς τοὺς μένοντας κενοὺς τόπους διὰ παραιτήσιν ἢ ἀποβίωσιν.

176. Ὁ διάδοχος τοῦ Ἡγεμῶνος ἔχει ἔδραν εἰς τὴν Γερουσίαν, ἅμα φθάσῃ εἰς τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Κἀθηται ἐκ δεξιῶν τοῦ Προέδρου, ἀλλὰ δὲν ἔχει ψῆφον.

177. Οἱ Γερουσιασταί, ἅμα ἐκλεγόμενοι, ὀρκίζονται ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμῶνος τὸν Γερουσιαστικὸν ὄρκον.

178. Οἱ Γερουσιασταί λαμβάνουσι τὸν μηνιαῖόν των μισθὸν ἀδιακόπως καὶ τακτικῶς κατὰ μῆνα, πληρονόμειον ἀπὸ τὸ ἔθνικόν Ταμεῖον· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μετελθῶσιν ἐμπόριον ἢ τέχνην, οὐδὲ νὰ λάβωσι μέρος κἀνὸν εἰς ἐνοικίαισιν προσόδων ἢ ἔθνικων κτημάτων· ἅμα δὲ φωραθῶσι μετέχοντες τῶν ἀνωτέρω, εἶναι ἐκπτῶται τῆς Γερουσιαστικῆς Ἀρχῆς.

179. Ἡ Γερουσία, οὕσα τὸ ἐν τῶν δύο συνεδρίων τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος, μετέχει τῆς νομοθεσίας, καὶ ἔχει τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα, ὅσα προσδιωρίσθησαν κοινῶς εἰς τὰ περὶ τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος.

180. Ὀλικῶς θεωρουμένη εἶναι ἀπαραβίαστος.

181. Κἀνὸν μέλος αὐτῆς δὲν ἐμπορεῖ νὰ κατηγορηθῇ ἢ νὰ ἐπιπληχθῇ ἐκτὸς τοῦ συνεδρίου, διὰ τοὺς ὅποιους λέγει λόγους, ἢ διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον φέρεται ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου.

182. Οἱ Γερουσιασταί δὲν ἐναγονται διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἐν ὅσῃ διαρκεῖ ἡ σύνοδος, χωρὶς τῆς εἰδήσεως αὐτῆς τῆς Γερουσίας.

183. Διὰ παρανομίας καὶ ἔγκλήματα κρίνονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῶν σώματος κατὰ τὸ 111 ἄρθρον.

184. Ἡ Γερουσία δικάζει τοὺς ὑπουργοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Πρέσβεις ἢ διπλωματικούς ὑπουργοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐγκαλουμένους παρὰ τῆς Βουλῆς καὶ τοὺς ἐναγομένους δι' ἐπιβουλήν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἡγεμῶνος καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τοὺς εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα

τά στρατιωτικά ἐγκαλομένους δι' ἐσχάτην προδοσίαν, καὶ τὰ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ συνεδρίου μέλη.

185. Ὅταν ἡ Γερουσία μετασχηματιζομένη εἰς Δικαστήριον, δικάζη τοὺς ἀνωτέρω, κάμνει τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς δημοσίως, ἀν δὲν προσβάλλεται ἡ αἰδώς ἢ ἡ ἀσφάλεια καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους ἐκ ταύτης τῆς δημοσιότητος.

186. Οἱ Γερουσιασταὶ λαμβάνονται ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων Τμημάτων τῆς Ἐπικρατείας (ἀρθ. 2) ἡ δὲ Γερουσία ὑπερασπίζει ἐν γένει:

α) Τὰ κοινὰ δικαιώματα καὶ τὰ γενικὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

β) Τὰ δικαιώματα τοῦ Ἡγεμόνος καὶ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ.

γ) Ἀγρυπνεῖ ἰδίως εἰς τὴν ἀκριβεστάτην φύλαξιν τῶν Συνταγματικῶν νόμων, καὶ εἰς τὸ νὰ μὴ θέτῃται ἄλλοι νόμοι ἐναντίοι καὶ ἀναιρετικοὶ ἐκείνων.

δ) Δέχεται τὸν ὄρκον τοῦ Ἡγεμόνος ἢ τοῦ διαδεχομένου τὴν Ἡγεμονίαν, ἀναγορεύει αὐτὸν καὶ προκηρύσσει τὴν ἀναγορεύσιν εἰς τὸ ἔθνος.

ε) Παρομοίως ὁρίζει καὶ τὸν κυβερνῶντα πρωτορινῶς καὶ ὑπευθύνως.

ς) Διορίζει ἐπιτρόπους τοῦ ἀνηλικίου διαδόχου τῆς Ἡγεμονίας ἀν ὁ πατὴρ δὲν ἔχη διωρισμένους πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του.

ζ) Φροντίζει ἰδίως περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ συντηρήσεως τοῦ ἀνηλικίου ὄρφανοῦ διαδόχου.

η) Ἐπαγρυπνεῖ καὶ ὑπερασπίζει τὰ δίκαια αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς οἰκογενείας του.

187. Ἡ Γερουσία κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν συνόδων δὲν ἐμπορεῖ νὰ συνέλθῃ ἢ νὰ κάμῃ οὐδεμίαν πράξιν νομοθετικὴν, ἔχουσαν κύρος, εἰμὴ, ὅτι κατὰ τὴν ὠρισμένην περίπτωσιν τὴν εἰς τὸ 117 ἀρθρον μολοντοῦτο ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ τὴν ἐπασχολήσῃ, κατ' ἐπιτροπὰς εἰς ἔργα προετοιμαστικὰ τῆς νομοθεσίας.

188. Οἱ Γερουσιασταὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν συνόδων, δὲν ἐμποροῦν νὰ λείψωσιν ἀπὸ τὰ χρέη τῶν χωρὶς πραγματικοῦ τινος φυσικοῦ ἐμποδίου, περὶ τοῦ ὁποίου χρεωστοῦν νὰ εἰδοποιῶσιν τὸ συνέδριον· τοῦτο δὲ ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ παιδεύῃ τὴν ἀνευ λόγου ἀπουσίαν.

189. Εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἔχωσι τὴν σταθερὰν διαμονὴν τῶν καὶ νὰ διαμένωσι πάντοτε εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως, παρεκτὸς ὅταν στέλλωνται διὰ δημοσίον ὑπηρεσίαν.

190. Δι' ἰδίαις τῶν ὑποθέσεις δὲν ἐμποροῦν ν' ἀπέλθωσιν ἀπὸ τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, εἰμὴ λαμβάνοντες τὴν ἀδειαν μετ' ῥητὴν προθεσμίαν παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος· ἀν δὲ χωρὶς αὐτῆς ἀπέλθωσι, λογίζονται ὅτι παραιτοῦνται τὴν Γερουσιαστικὴν ἀρχὴν.

191. Ὅστις τῶν Γερουσιαστῶν διὰ γήρας, ἢ ἄλλο τι, ὑπόπηση εἰς σωματικὴν ἀσθένειαν ἢ ἠθικὴν ἀνικανότητα, παύει τῶν χρεῶν του καὶ λαμβάνει τὸ τρίτημόριον τοῦ μισθοῦ του πρὸς ἐξοικονόμησιν, διατρίβων ὅπου θελήσῃ.

§. 4. *Περὶ προτάσεως, συζητήσεως, κυρώσεως τῶν προβουλευμάτων, καὶ ἐπικυρώσεως τῶν νόμων.*

192. Οἱ νόμοι καὶ τὰ ψηφίσματα θέτονται ὑπὸ τῆς Νομοθετικῆς Ἐξουσίας, ἧγουν ὑπὸ τῆς Βουλῆς συμφώνως καὶ τῆς Γερουσίας, καὶ τοῦ Ἡγεμόνος προβάλλοντος καὶ ἐπικυροῦντος αὐτά.

193. Τὰ διατάγματα γινόμενα κατὰ συνέπειαν νόμων, καὶ αἱ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων διατάξεις ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος μόνου.

194. Ὁ Ἡγεμὼν μόνον προβάλλει διὰ τῶν Ἰπουργῶν Γραμματέων τὰ προβουλεύματα εἰς τὰ δύο Νομοθετικὰ συνέδρια.

195. Πᾶν προβούλευμα παρουσιαζόμενον εἰς ἓν τῶν συνεδρίων ἀναγινώσκεται εἰς δύο συνεδριάσεις κατὰ συνέχειαν, καὶ ἀν ἐγκριθῇ εἰς συζήτησιν, ἐπιτρέπεται εἰς ἐπιτροπὴν τινα, ἧτις τὸ συζητεῖ ἰδίως καὶ τὸ ἐπεξεργάζεται, καὶ ἀναφέρει διὰ τοῦ Εἰσηγητοῦ αὐτῆς εἰς πλήρη συνεδρίασιν τὰς σκέψεις καὶ τὰς ὁσας ἔκαμψ τροποποιήσεις.

196. Τυπόνεται ἡ ἐκθεσις τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ τὸ προβληθὲν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως προβούλευμα ἀπαρλλάκτως, φέρον εἰς τὸ περιβόριον τὰς γενομένας τροποποιήσεις ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, διὰ νὰ δοθῇ ἐν ἀντίτυπον εἰς καθὲν τῶν μελῶν.

197. Εἰς ἡμέραν ῥητὴν ἀρχίζεται ἡ συζήτησις καὶ αὕτη γίνεται πρῶτον εἰς τὸ ὅλον τοῦ νόμου, ἔπειτα συζητεῖται καὶ ψηφοροεῖται κατὰ παράγραφον καὶ κατ' ἄρθρον.

198. Καθὲν τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ προτείνῃ προσθήκας καὶ ἀφαιρέσεις ἢ τροποποιήσεις εἰς πᾶν ἄρθρον, αἱ ὁποῖαι ἀποφασίζονται διὰ τῆς πλειοψηφίας.

199. Μετὰ τὴν ψηφορορίαν ὅλων τῶν ἄρθρων, κάμνει ὁ Εἰσηγητὴς τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν συζητήσεων, καὶ ἔπειτα γίνεται καὶ δευτέρα ψηφορορία ἐπὶ τῆς ὁλοκληρίας τοῦ προβουλεύματος.

200. Οἱ Ἰπουργοὶ Γραμματεῖς, καὶ μάλιστα ὁ παρουσιάσας τὸ προβούλευμα, παρευρίσκονται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν συζητήσεων, καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀδειαν νὰ λαλήσωσιν ὅσάκις τὴν ζητοῦσιν.

201. Ἄν τὸ συνέδριον, κατὰ τὴν ἀνωτέρω συζήτησιν, παραδεχθῇ τὸ προβούλευμα, πέμπει αὐτὸ ἐπίσημως εἰς τὸν Ἡγεμόνα διὰ πενταμελοῦς Ἐπιτροπῆς. Ἄν δὲν τὸ παραδεχθῇ, πέμπει ἐπίσημον διακοίνωσιν δι' ὁμοίας Ἐπιτροπῆς, καὶ παρακαλεῖ τὸν Ἡγεμόνα ν' ἀναβάλῃ τὸ προβούλευμα εἰς ὠριμωτέραν σκέψιν.

202. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ Ἡγεμὼν πέμπει αὐτὸ τὸ προβούλευμα εἰς τὸ ἕτερον συνέδριον διὰ νὰ συζητηθῇ καὶ εἰς αὐτὸ κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον. Εἰς δὲ τὴν δευτέραν, ἂν τὸ προβούλευμα ᾖ εἰς ἐκείνων τὰ ὁποῖα πρέπει κατὰ τὸ 163 ἄρθρον νὰ πέμπωνται ἐν πρώτοις εἰς τὴν Βουλὴν, ἀναβάλλεται εἰς ὠριμωτέραν σκέψιν ἂν δ' εἶναι ἄλλο παρὰ τ' ἄνω εἰρημένα, εἶναι κύριος ὁ Ἡγεμὼν νὰ τὸ διαγγείλῃ, ἢ μὴ, εἰς τὴν Γερουσίαν. Ὅταν δὲ αὕτη παραδεχθῇ τὴν πρέπουσαν συζήτησιν ἐν τοιαύτῳ διαγγεληθὲν προβούλευμα, τότε τὸ πέμπει καὶ εἰς τὴν Βουλὴν διὰ νὰ τὸ συζητήσῃ καὶ αὕτη.

203. Εἰς τὰς τροποποιήσεις τὰς γινομένας ὑπὸ τοῦ συζητήσαντος συνεδρίου ἐν πρώτοις τὸ προβούλευμα, ὅταν προσθήσῃ νέας καὶ τὸ ἕτερον, τότε πέμπεται πάλιν τὸ προβούλευμα εἰς τὸ ἕτερον συνέδριον, διὰ νὰ τὸ συζητήσῃ καὶ αὐτό.

204. Ὅταν τὰ δύο συνέδρια δὲν ἔμπορῶν νὰ συμφωνήσωσι διὰ τὰς γενομένας ὑπὸ ἐκατέρων τροποποιήσεις εἰς

τὰ προβουλεύματα, τότε διορίζουσι μικτὴν ἐπιτροπὴν, δίδοντος τοῦ καθενὸς συνεδρίου ἐννέα μέλη. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἐνασχολεῖται εἰς τὸ νὰ ἐξομαλύνῃ τὰς δυσκολίας, καὶ καθυποβάλλει τὰς πράξεις τῆς ἔπειτα εἰς ἕκαστον τῶν συνεδρίων· ἂν δὲ αὐτὰ δὲν παραδεχθῶσι καὶ τότε τὸ προβούλευμα, ἀναβάλλεται εἰς ὠριμωτέραν σκέψιν, καὶ προτείνεται εἰς τὴν ἐπομένην σύνοδον, ἂν ᾖ ἀναγκαῖον. Εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἂν ἔχῃ καὶ ἡ Κυβέρνησις τινὰς δυσκολίας εἰς τὸ νὰ μὴ παραδεχθῇ τὰς τροποποιήσεις, προσθέτει καὶ αὕτη εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιτροπὴν τέσσαρας ἐκ τῶν συμβούλων τῆς.

205. Εἰς ἐν προβούλευμα δὲν ἔμπορῶν νὰ γένωσι προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις τοιαῦται, ὥστε νὰ ἀλλοιώνωσιν ὅλως διόλου τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ σκοπούμενον τοῦ προβουλεύματος, καὶ νὰ γενῶσιν ἄλλο διάφορον προβούλευμα.

206. Ἡ Κυβέρνησις ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ λαμβάνῃ ὀπίσω τὸ προβούλευμα, ἐνῶ ἀκόμη συζητεῖται κατ' ἄρθρον ὑπὸ τοῦ συνεδρίου, εἰς τὸ ὅποιον κατὰ πρῶτον τὸ καθυποβάλλει, καὶ νὰ τὸ ἀναβάλῃ εἰς ὠριμωτέραν σκέψιν.

207. Ὅταν παραδεχθῶσι καὶ τὰ δύο συνέδρια συμφώνως τὰ προβαλλόμενα ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως προβουλεύματα, πέμπονται εἰς τὸν Ἡγεμόνα παρὰ τοῦ τελευταίου συζητήσαντος αὐτὰ συνεδρίου· καὶ ὁ Ἡγεμὼν ἐντὸς 15 ἡμερῶν δημοσιεύει αὐτὰ μετὰ τὴν ἐπικυρώσιν του, λαμβάνοντα τότε ἰσχὺν νόμου.

208. Τὰ δὲ κατὰ ζήτησιν τοῦ ἐνὸς ἢ καὶ τῶν δύο συνεδρίων προβαλλόμενα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν συζήτησιν αὐτῶν προβουλεύματα, καὶ παραδεχόμενα ὑπ' αὐτῶν, ὁ Ἡγεμὼν εἶναι κύριος νὰ τὰ ἐπικυρώσῃ καὶ νὰ τὰ δημοσιεύσῃ, ἢ μὴ· κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν ὅμως προβάλλει εἰς τὴν ἐρχομένην σύνοδον περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως προβούλευμα· τοῦτο δὲ ἂν γένη παραδεκτὸν πάλιν ὑπὸ τῶν συνεδρίων, τότε λαμβάνει τὴν ἐπικυρώσιν καὶ τὴν δημοσίευσιν παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος.

209. Ὅταν ἐν τῶν δύο συνεδρίων δὲν παραδεχθῇ τὸ προβούλευμα, ἀναβάλλεται εἰς ὠριμωτέραν σκέψιν, καὶ προβάλλεται εἰς τὴν ἐρχομένην σύνοδον· ἂν δὲ καὶ τότε δὲν γένη δεκτὸν, παραβλέπεται.

210. Περὶ τὰς ἀρχάς ἐκάστης συνόδου προβάλλονται ἐν πρώτοις εἰς τὴν Βουλὴν τὰ περὶ τῶν ἐτησίων ἐσόδων καὶ ἐξόδων προβουλεύματα.

211. Διὰ τὴν ἐπικυρώσιν καὶ τὴν δημοσιεύσιν ὁ Ἡγεμὼν ἐν προβούλευμα ὡς νόμον, πρέπει τὴν συζητήσασθαι καὶ τὴν ἐπικυρόσασθαι αὐτὸ τὸ προβούλευμα καὶ ὑπὸ τῶν δύο συνεδρίων κατὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σύνοδον.

212. Κάνειν προβούλευμα δὲν ἐμπορεῖ τὴν συζητήσασθαι ὑπὸ τοῦ ἐνὸς συνεδρίου καὶ ἐπειτα τὴν ἀναβληθῆναι διὰ τὴν καθυποβληθῆναι εἰς τοῦ ἐτέρου τὴν συζήτησιν κατὰ τὴν ἐρχομένην σύνοδον.

213. Περὶ τῶν προβουλεύματων, ὅσα δὲν ἐπικυρόσασθαι ὁ Ἡγεμὼν, ἀποκρίνεται ὅτι ἀναβάλλει αὐτὰ εἰς ὠρμητέραν σκέψιν.

214. Ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ δὲν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ τὴν προβληθῆναι πάλιν ἀπὸ μέρους τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν αὐτὴν ἢ εἰς τὴν κατόπιν σύνοδον προβούλευμα ἕτερον περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

215. Ὁ Ἡγεμὼν κάμνει τὴν ἐπικυρώσιν ἰδιοχειρῶς, ὑπογράφων εἰς τὸν νόμον, τὸ « Ἐπικυροῦται καὶ ἔχει ἰσχὺν νόμου ».

216. Ἡ ἐπικυρώσιν αὐτὴ ἔχει ἐπομένην τὴν δημοσιεύσιν καὶ τὴν ἀνυπέρθετον ἐκτέλεσιν καὶ ἐνέργειαν τοῦ νόμου.

ΚΕΦ. ζ'.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΤΕΛΕΣΤΙΚΟΥ.

§. 1. Περὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἡγεμόνος.

217. Ἡ ἡγεμονία τῆς Ἑλλάδος εἶναι Συνταγματικὴ, καὶ διαδοχικὴ ἀπὸ πατέρα εἰς γνήσιον υἱὸν διαδιδόμενη κατὰ πρωτοτοκίαν ἀρρένογονίας.

218. Ὄταν ὁ διάδοχος διαμείνῃ ἀκλῆρος, ἢ διαδοχῆ εἰς τὴν ἡγεμονίαν διαδίδεται κατὰ τάξιν τῆς γεννήσεως μετὰ τῶν γνησίων ἀδελφῶν του, καὶ τῶν ἐκ τούτων πρωτοτόκων ὅταν δ' ἐκλείψῃ ἢ ἀρρένογονία αὐτῆς τῆς γενεᾶς, τότε γίνεται ἡ υἰοθέτησις.

219. Αἱ θυγατέρες καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν γεννώμενοι ἀποκλείονται ἀπὸ τὴν διαδοχὴν.

220. Ὁ διάδοχος πρεσβεύει τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἡγεμονικὴν ἐξουσίαν, ἅμα γένη ἐνήλιξ, ἢ γον ἅμα φθάσῃ τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

221. Ὁ Ἡγεμὼν εἶναι ὁ ὑπέρτατος Ἄρχων τῆς Πολιτείας, καὶ πρῶτος Πολίτης καὶ Ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

222. ἔχει τὴν Νομοτελεστικὴν ἐξουσίαν ἀσυμμερίστως.

223. Συμμετέχει τῆς Νομοθετικῆς ἐξουσίας, ὡς προβάλλων προβουλεύματα καὶ ἐπικυρόνων καὶ δημοσιεύων τοὺς νόμους.

224. Ἐνεργεῖ τὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων Κυβερνητικὴν ἐξουσίαν διὰ δικφόρων Ὑπουργῶν, καὶ τὴν ἐνοπλὴν δύναμιν τοῦ Κράτους διὰ διαφόρων Ἀξιωματικῶν.

225. Ἐκλέγει κατὰ τὴν βούλησιν του καὶ ἀλλάσσει τοὺς Ὑπουργοὺς Γραμματεῖς

226. Ἐκλέγει τοὺς Γερουσιαστὰς κατὰ τὸ 167 ἄρθρον.

227. Διορίζει εἰς ὅλα τὰ ὑπουργήματα καὶ ἀξιώματα κατὰ τὰ 69 καὶ 70 ἄρθρα καὶ προσδιορίζει τὰ καθήκοντα τῶν ὄντων εἰς ἕκαστον αὐτῶν.

228. Φροντίζει περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους.

229. Ὑπερασπίζει τὰ κοινὰ τοῦ ἔθνους δίκαια καὶ τὰ τοῦ καθενὸς Ἑλλήνος ἰδίως, καὶ φροντίζει περὶ τῆς εἰς ἕκαστον ἀποδόσεως τοῦ δικαίου του διὰ τῶν νομίμων Δικαστηρίων.

230. Διορίζει τοὺς Δικαστὰς, καὶ ἀγρυπνεῖ εἰς τὸ τὴν ἐκτελέσασθαι οὗτοι ἀπαθῶς καὶ ἀδεκάστως τὰ χρέη των, καὶ τὴν ἐκτελέσασθαι αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων.

231. Προστατεύει καὶ ἐνισχύει μετὰ τοῦ Νομοθετικοῦ τὴν κοινὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἔθνους ἀνταμείβει τοὺς βελτιοῦντας καὶ ἐπιταχύνοντας αὐτὴν, ἢ τοὺς ἐφευρίσκοντάς τι συντελεστικὸν εἰς τὴν πρόοδον τῶν τεχνῶν καὶ τῆς βιομηχανίας κατὰ τὰ 99 καὶ 100 ἄρθρα.

232. Ὄρίζει τὰ περὶ νομισμάτων μετὰ τοῦ Νομοθετικοῦ κατὰ τὸ 95 ἄρθρον, τὰ ὅποια φέρουσι κατὰ προτομὴν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ τὸνομα.

233. Ἐκδίδει διατάγματα κατὰ τοὺς νόμους καὶ διατάξεις πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ὅλα δὲ τὰ ἐκδιδόμενα

προσυπογράφει και σφραγίζει ο Υπουργός Γραμματείας εις του οποίου τον κλάδον ανάγονται.

234. Ο Ήγεμών είναι ανεύθυνος και άπαραβίαστος. Οί υπό αυτόν και επί ονόματι αυτού ενεργούντες Υπουργοί Γραμματείας είναι υπεύθυνοι.

235. Κινεί τας κατά γην και θάλασσαν δυνάμεις· δέν διοικεί όμως αυτάς ποτέ αυτοπροσώπως, αλλά δι' αξιωματικών υπευθύνων.

236. Δέν έκστρατεύει ποτέ εις πόλεμον, ούδ' εξέρχεται έξω της Έπικρατείας, ούδ' αυτός ούδ' ο διάδοχός του, άνευ της συγκαταθέσεως του Νομοθετικού.

237. Κηρύττει πόλεμον, κλείει ειρήνην, κάμνει συνθήκας συμμαχίας και έμπορίου κλπ. κατά τού 101 άρθρον.

238. Άνταποκρίνεται με τας ξένας δυνάμεις, πέμπει πρέσβεις και διπλωματικούς Υπουργούς, Προξένους, Πράκτορας κλπ. εις τας ξένας Έπικρατείας και δέχεται παρ' αυτών παρομοίως.

239. Διορίζει κατά πενταετίαν συμφώνως μετά του ένός συνεδρίου του Νομοθετικού τούς μνηζιούς μισθούς των μελών του έτέρου.

240. Συγκαλεί κατά τούς ώρισμένους καιρούς τας προς έκλογήν των Άντιπροσώπων συνάξεις των πολιτών.

241. Συγκαλεί τού Νομοθετικού σώμα εις τακτάς συνόδους και εις έκτάκτους, όταν ή χρεία τού καλή καταπύκει τας συνόδους μετά την παρέλευσιν του ώρισμένου καιρού, και παρατείνει αυτάς κατά τας χρείας της Έπικρατείας, πλείοντερον των τριών μηνών.

242. Κάμνει την έναρξιν των συνόδων αυτοπροσώπως, εκθέτων εις αυτάς τά περι της έσωτερικής και έξωτερικής καταστάσεως των πραγμάτων του Κράτους.

243. Άναβάλλει τας συνεδριάσεις της Βουλής, ή και διαλύει αυτήν ολοτελώς εις τινα εποχήν και μετά την έναρξιν αυτών των συνόδων, όταν εύρη αυτήν παραβαίνουσαν τούς Συνταγματικούς νόμους, ή ζητούσαν να προσβάλη τά δίκαια του Έθνους ή του Ήγεμόνος· διορίζει όμως άμέσως να γένωσι νέαι έκλογαί Άντιπροσώπων κατά τού 157 165 άρθρον.

244. Ο Ήγεμών έχει την έξουσίαν να συγκατανεύη εις συγχωρήσεις και άμνηστίας κοινάς, όταν αί περιστάσεις άπαιτήσωσι τούτο προς σωτηρίαν του Έθνους.

245. Διά φιλάνθρωπίαν και επιείκειαν, και διά λόγους ισχυρούς, έμπορεί να μεταβάλλη την κεφαλικήν ποινήν και την διά βίου ή την πολυχρόνιον δέσμευσιν, κατά σύστασιν του Δικαστηρίου.

246. Δέν έμπορεί να τάξη κανένα φόρον, δασμόν, ή δόσιμον, ή είσπραξιν όποιανδήποτε, ή δάνειον να κάμη χωρίς νόμου, ή ψηφίσματος συζητηθέντος και παραδεχθέντος υπό του Νομοθετικού σώματος.

247. Δέν εισέρχεται εις κανέν των δύο συνεδρίων, ειμή κατά την έναρξιν και παύσιν των συνόδων.

248. Δέν έμπορεί να δώση εις κανένα άνθρωπον, ή εις κανέν σύστημα ανθρώπων οίωνδήποτε, προνόμια κανένος είδους προσωπικά ή κληρονομικά.

249. Κοιμητείαι και Βαριωνείαι, ή πρωτοτοκίας δικαιώματα, ή άλλαι παρόμοια άπολαύσεις έξαιρετικά άποκτημάτων, επί ουδενί λόγω δέν έμπορούν να συστηθώσιν εις τού Έλληνικόν Κράτος.

250. Ο Ήγεμών, ή ο διαδεχόμενος την Ήγεμονίαν, πριν αναλάβη τά της ήγεμονικής έξουσίας, θρκίζεται ενόπιον της Γερουσίας, ότι θέλει σεβάσθαι και προστατεύει την έπικρατούσαν θρησκείαν της Έπικρατείας, και θέλει υπερασπίζει και διασώζει άπαραιμιώτον τού πολιτικόν Σύστημα της Ελλάδος, όμού δε και τά δίκαια του λαού.

§. 2. Περί Υπουργών Γραμματέων.

251. Ο Ήγεμών έχει κατ' ιδίαν του έκλογήν εν συμβούλιον έκτελεστικόν των νόμων, συγκροτούμενον από Υπουργούς Γραμματείας.

252. Οί Υπουργοί Γραμματείας είναι έπτά τού πολύ· α. Ο επί των Έσωτερικών· β. ο επί των Έσωτερικών· γ. ο επί των Οικονομικών· δ. ο επί των Στρατιωτικών· ε. ο επί των Ναυτικών· ς. ο επί των Εκκλησιαστικών και της Δημόσιου Εκπαιδεύσεως· ζ. ο επί της Δικαιοσύνης.

253. Οί Υπουργοί Γραμματείας, όλοι κοινώς συμβουλευόμενοι μετά του Ήγεμόνος, έκτελούσιν ιδίως έκαστος τας άναφερομένας εις τον ιδίόν του κλάδον υποθέσεις.

254. Ενεργούν τούς νόμους επί ονόματι του Ήγεμόνος και τά διατάγματα, και τας διατάξεις αυτού.

255. Δημοσιεύουν και εκτελούν όσα εκδίδονται με την υπογραφήν του Ήγεμόνος, προσυπογραφόμενος έκαστος εις όσα ανάγονται εις τον ίδιον του κλάδον.

256. Είναι υπεύθυνοι δι' όσα πράττουν προς έκτελεσιν των νόμων, και δίδουσι λόγον περι των καταχρήσεων των ιδίων των υπαλλήλων, όσους ή αυτοί απ' ευθείας διορίζουσιν ή προβάλλουσιν εις του Ήγεμόνος την έκλογήν.

257. Κάνεις των Ύπουργών Γραμματέων δεν έμπορεί να λαμβάνη μέρος άμέσως ή έμμέσως εις ένοικίασιν προσόδων της Έπικρατείας ή Έθνικων κτημάτων επί ποινη έκπτώσεως εκ του ύπουργήματός του.

§. 3. *Περί εκτέλεσεως της ευθύνης των Ύπουργών Γραμματέων, και των λοιπών Υπαλλήλων.*

258. Οι Ύπουργοί Γραμματείς είναι υπεύθυνοι και έγκαλούνται υπό της Βουλής δια την μη ένέργειαν νόμου, δια προδοσίαν, κατάχρησιν ή κακοεξόδευσιν των δημοσίων χρημάτων, και δι' υπογραφήν των εις διατάξεις, ή διατάγματα αντίβαινοντα εις τους κειμένους νόμους.

259. Ο έγκαλούμενος δεν έμπορεί να προφασισθ ή, ότι έλαβε προφορικήν ή έγγραφον διαταγήν παρά του Ήγεμόνος, και ότι κατά συνέπειαν εκείνης έπραξε τδ δι' ο έγκαλείται.

260. Η Βουλή εξετάζει τας κατά των Ύπουργών Γραμματέων γινομένης κατηγορίας παρά των ιδίων της μελών και όταν δια των πλειόνων ψήφων γενή δεκτή ή κατηγορία ενάγει αυτούς εις την Γερουσίαν.

261. Η Γερουσία, άμα γενομένης της άγωγής, διορίζει προξεταστικήν Έπιτροπήν από τρεις Γερουσιαστας και προεδρευομένην υπό του γηροντοτέρου αυτών. Αυτη δε, αφού ορκωθή, αρχίζει τας εργασίας της.

Όταν συγκροτηθή συνεδρίασις δια ν' αναγνωσθ ή αναφορά της προξεταστικής Έπιτροπής, τότε ή Γερουσία κρίνει περι της κατηγορίας και αποφασίζει κατά τὰ έκτεθέντα διδόμενα, αν ή κατηγορία είναι δεκτή ή μη. Εάν γένη δεκτή, διορίζει ρητήν ήμέραν συνεδρίασεως, καθ' ην μετασχηματίζεται εις Δικαστήριον προεδρευόμενον υπό του Προέδρου αυτης.

Ο Πρόεδρος ορκίζει τους Γερουσιαστας τον εξής ορκον
 « Ορκίζεσθε ενώπιον Θεού και ανθρώπων να προσέξετε εις
 » την κατηγορίαν, ή οποία υ' αναγνωσθ ή από τον Πρόεδρον
 » της προξεταστικής Έπιτροπής· να μη προδώσετε τὰ
 » δίκαια ούτε του κατηγορουμένου, ούτε της κοινωνίας· να
 » μην επηρεασθ ήτε μήτε από προσωπικόν μίτος, μήτε από
 » φόβον ή συμπάθειαν· να αποφασιστε βάζοντας βάσιν εις
 » την κατηγορίαν και άπολογίαν του κατηγορουμένου με
 » την άριλοπροσωπίαν εκείνην, ήτις άνήκει εις τον δίκαιον
 » και ελεύθερον άνθρωπον. »

Μετά τον ορκον αρχίζει ή εξέτασις του έγκλήματος γινομένη από μόνον τον Πρόεδρον· κατόπιν γίνονται αι κατηγορίαι και αι συνηγορίαι, εις την διάρκειαν των όποιων δεν είναι συγχωρημένον εις κανένα των Γερουσιαστών να διμλήσ η τι ύπερ ή κατά του κατηγορουμένου, εξω μόνον όταν έρωτώνται ως μάρτυρες.

Εν των μελών της προξεταστικής Έπιτροπής κατηγορεί, επέχον τόπον εθνικου ή δημοσίου συνηγόρου.

Τελειωθείσης της δικογραφίας, ο Πρόεδρος, ή άλλος τις των συνεδρων διοριζόμενος ως Αντιπρόεδρος, κάμνει την άνακεφαλαίωσιν της δίκης, και προβάλλει την ψηφοφορίαν έρωτών τους συνεδριάζοντας, αν νομίζωσι τον έγκαλούμενον ένοχον του δεινός έγκλήματος δι' ο έκατηγορήθη.

Τὰ δύο τρίτα των φερομένων ψήφων εις πλήρη συνεδρίασιν είναι ικανά εις εξέλεξιν και άπόφασιν του έγκλήματος· ο ούτω δε φωραθείς ένοχος, κηρύττεται έκπτωτος του ύπουργήματός του, και καταδικάζεται εις την ποινην την τεταγμένην παρά του νόμου εις τδ έγκλημα.

262. Οι λοιποί υπάλληλοι έγκαλούνται δια προδοσίαν, κατάχρησιν των δημοσίων χρημάτων, παραβίασιν των δικαίων των πολιτών, και παράβασιν των νόμων, ή των όσων λαμβάνουν διαταγών από τους άνωτέρους των.

263. Οι Ύπουργοί Γραμματείς έμπορουν να κινήσωσιν άγωγήν εις την Γερουσίαν εναντίον των εις τον κλάδον των υπαγομένων υπαλλήλων και δικαζομένων υπό της Γερουσίας, ήτις δικάζει αυτούς κατά τδ άνωτέρω 261 άρθρον. Οι δε λοιποί, όσοι δεν είναι δικάσιμοι υπό της Γερουσίας, έγκαλούνται δια των δημοσίων συνηγόρων εις τδ άρμόδιον Δικαστήριον.

ΚΕΦ. Ζ'.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ.

§. 1. Περὶ Δικαστῶν.

264. Ἡ Δικαστικὴ ἐξουσία εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὰς ἄλλας δύο.

265. Δικάζει κατὰ τοὺς γραπτοὺς νόμους τοῦ ἔθνους.

266. Ἐνεργεῖται δι' ἰδίων Δικαστῶν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἡγεμόνος.

267. Ἐξαιρουμένων τῶν διοριζομένων περιστάσεων εἰς τὸ παρὸν Σύνταγμα, καθ' ἃς δικάζει ἡ Γερουσία, δὲν ἐμπορεῖ τὸ Νομοθετικὸν σῶμα, οὔτε ὁ Ἡγεμὼν, εἰς κάμμιαν περίστασιν νὰ ἐνεργῶσι τὴν Δικαστικὴν ἐξουσίαν, οὔδὲ νὰ ἀναβάλλωσιν ὑπόθεσιν τινα δικαζομένην, ἢ νὰ ἀνακινήσωσι τὰς δικασθείσας ὑποθέσεις, οὔδὲ νὰ ἐξαίρεσωσι τινα ἄνθρωπον, ἢ ὑπόθεσιν ἀπὸ τὰς διωρισμένας ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεις καὶ τὴν δικαιοδοσίαν.

268. Οἱ Δικασταὶ ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, διοριζόμενοι ἀπὸ τὰς κατωτέρας εἰς τὰς ἀνωτέρας δικαστικὰς Ἀρχὰς κατὰ προβάσιμόν.

Μετὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς σήμερον θέλουσι διορισθῆ διὰ βίου Δικασταί, ὅσοι ἐξ αὐτῶν μετέλθωσι τιμίως τὴν δικαστικὴν Ἀρχὴν, καὶ ἔχουσι τὰς ἀναγκαίας δικαστικὰς γνώσεις.

269. Οἱ Δικασταὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας των καὶ διὰ τὰ ὅσα κάμνουσι λάθη μετερχόμενοι τὰ τῶν ἰδίων των καθηκόντων.

270. Γίνονται ἄργοι ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος προσωρινῶς, ὅταν δικασθέντες ἀδικήσωσι τινα τῶν δικαζομένων, καὶ καθαιροῦνται κρινόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου, ὅταν εὐρεθῶσιν ἔνοχοι, λαμβάνοντες καὶ τὴν ἐπιβαλλομένην ποινὴν ὑπὸ τῶν νόμων.

271. Εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας δύναται ὁ ἀδικηθεὶς, ἢ πᾶς ἄλλος πολίτης, νὰ δώσῃ ἀναφορὰν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἢ εἰς τὸ Νομοθετικὸν σῶμα, καὶ νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν Δικαστὴν διὰ κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας του, δεκασμόν, δόλον, μεροληψίαν, δωροδοκίαν ἢ ἀργυροληψίαν καὶ διαστροφὴν μαρτύρων ἢ μαρτυριῶν.

272. Οἱ Εἰρηνοδίκαι ἐγκαλοῦνται διὰ τ' ἀνω εἰρημένα

εἰς τὰ ἀμέσως μετὰ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν ἀνώτερα δικαστήρια, καὶ κρίνονται ὑπ' αὐτῶν.

273. Οἱ εἰς τὰ ἄλλα δικαστήρια παρὰ τὸ Ἀνώτατον διοριζόμενοι Δικασταὶ, μετὰ ἐν ἢ δύο ἔτη, μεταθέτονται ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλης πόλεως Δικαστήριον.

274. Θέλει λάβει πρόνοιαν ἡ Νομοθετικὴ ἐξουσία, διὰ νὰ συστηθῇ εἰς τὸ μετέπειτα ἐν εἶδος ὀρκωτῶν, ἢ κληρωτῶν, Κριτῶν διὰ τὰς ἐγκληματικὰς δίκας.

§. 2. Περὶ Δικαστηρίων.

275. Τριῶν εἰδῶν Δικαστήρια ὑπάρχουσι εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ Πολιτικά, τὰ Ἐγκληματικά καὶ τὰ Στρατιωτικά.

276. Τὰ Πολιτικά Δικαστήρια δικάζουσι τὰς ἐκ τῆς δόσοληψίας ἢ τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐκ τῶν διαφορῶν σχέσεων τῶν πολιτῶν συμβαινούσας μεταξύ αὐτῶν διαφορὰς.

277. Τὰ Ἐγκληματικά δικάζουσι περὶ τῶν ἐγκλημάτων.

278. Τὰ Στρατιωτικά κρίνουσι τοὺς ἐναγομένους δι' ἐγκλήματα, ἀλλὰ ὑποκειμένους εἰς τὴν στρατιωτικὴν τάξιν, καὶ τοὺς συνενόχους καὶ συναίτιους μετ' αὐτῶν στρατιωτικόν. Τὰ αὐτὰ στρατιωτικά Δικαστήρια κρίνουσι καὶ τὰ τῆς ληστείας καὶ πειρατείας ἐγκλήματα.

279. Καθὲν εἶδος τῶν δικαστηρίων τούτων θέλει ἔχει καὶ ἰδίαν διαδικασίαν.

280. Τὰ Πολιτικά καὶ Ἐγκληματικά δικαστήρια θέλουσι συστηθῆ εἰς τὸ ἐξῆς ὡς διορίζει τὸ Κ' ψήφισμα τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

281. Τρεῖς βῆθμοι δικαιοδοσίας θέλουσι διορισθῆ ὁ τῶν Πρωτοκλήτων, ὁ τῶν Ἐκκλητῶν καὶ ὁ τοῦ Ἀνωτάτου.

282. Οἱ Εἰρηνοδίκαι θέλουσι φυλαχθῆ συστηνόμενοι κατὰ Κοινότητος καὶ ἐπιφορτιζόμενοι καὶ τὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ δικαστοῦ χρέη.

283. Θέλει συστηθῆ προσεχῶς εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐν Ἀνώτατον δικαστήριον, διαρροῦμενον εἰς τρία τμήματα, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον τμήμα δικάζει τελευταῖον τὰς περὶ δικαιοδοσίας συμπίπτουσας διαφανίας, καὶ τὰς περὶ τῶν δικαιῶν τῶν πολιτῶν, ἢ τῶν τοῦ ἔθνους καὶ ταμείου δικαιωμάτων ἀμφισβητήσεις, τὰς μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως γενομένας.

Τὸ δεύτερον, λεγόμενον Ἀκυρωτικόν, ἀναθεωρεῖ τὰς κριτολογίας, ἂν ἔγειναν κατὰ τὰς νομικὰς διατυπώσεις.

Τὸ τρίτον, ὀνομαζόμενον Λογιστελεγκτικόν Κριτήριον, ἐρευνᾷ καὶ ἐξετάζει τοὺς λογαριασμοὺς τῶν διαχειριζόντων τὰ δημόσια χρήματα ὑπαλλήλων.

Καὶ τὰ τρία δὲ ταῦτα τμήματα ἠνωμένα εἰς Ἀνώτατον δικαστικόν Συνέδριον δικάζουσι τοὺς ἐγκαλούμενους δικαστὰς τῶν ἄλλων δικαστηρίων καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν διαφόρων κλάδων τῆς Κυβερνήσεως, πλὴν τῶν σημειωθέντων εἰς τὸ 184 ἄρθρον.

284. Τὰ μέλη τοῦ Ἀνωτάτου δικαστηρίου τούτου ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ ἠγεμόνος διὰ βίου, ἀλλὰ μετὰ δέκα ἔτη· καὶ δικάζονται ὑπὸ τῆς Γερουσίας, ὅταν ἐγκαλεσθῶσιν ὅτι παραβαίνουσι τὰ καθήκοντά των.

285. Ἄλλου εἶδους δικαστήρια ἐξαιρετικὰ ἢ ἔκτακτα, ἢ ἐπιτροπαὶ δικαστικαί, δὲν ἐμποροῦν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ συστηθῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς.

286. Δὲν ἐμποροῦν νὰ ἐμποδισθῶσι ποτὲ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ νὰ δικάζονται δι' ὅλας τὰς διαφορὰς των, ἐκτὸς τῶν ἐγκληματικῶν, δι' αἰρετοκρισίας, ἐκλεγομένων τῶν αἰρετῶν Κριτῶν ἀπὸ ἀμφοτέρων τὰ διαφερόμενα μέρη.

287. Αἱ μεταξὺ συγγενῶν συμβαίνουσαι διαφοραὶ δικάζονται νομίμως ἀπὸ οἰκογενειακὰ συμβούλια, συστηνόμενα ἐξ ἴσου ἀριθμοῦ ἀπὸ τοὺς στενωτέρους συγγενεῖς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

288. Αἱ ἐξ ὄλων τῶν κοινωνικῶν σχέσεων πηγάζουσαι συμφωνίαι, καὶ αἱ ἀπὸ συναλλαγμάτων ὑποθέσεις, αἱ γινόμεναι πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, θέλουσι δικάζεσθαι καὶ ἀποφασίζεσθαι κατὰ τὰς βάσεις ἐφ' ὧν στηρίζονται, χωρὶς νὰ παραβιάζονται εἰς τὸ παραμικρὸν τὰ ἔγγραφα καὶ αἱ συνθήκαι αἱ γινόμεναι ἐπὶ καλῇ πίστει, καὶ κατὰ τὰς ἐπικρατούσας τοπικὰς συνθελίας· τὰ δὲ περὶ γάμων θέλουσι φυλάττεσθαι ἀπαράβατα, ὅπως ἂν ἔγειναν μέχρι τοῦ παρόντος.

289. Αἱ κριτολογίαι γίνονται δημοσίως, παρεκτὸς μόνον ὅσας ἢ δημοσίως προσβάλλει τὴν σεμνότητά περὶ τούτου δὲ ἀποφασίζει τὸ Δικαστήριον.

290. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων γίνονται πάντα δημοσίως.

291. Ἔως ὅτου δημοσιευθῶσι κώδικες νόμων κατὰ τὸ 118 ἄρθρον, οἱ Βυζαντινοὶ νόμοι τῶν Ῥωμαίων καὶ Χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων, τὸ Ἀπάνθισμα τῶν ἐγκληματικῶν νόμων τῆς Β'. Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, καὶ οἱ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας δημοσιευόμενοι, ἔχουσι ἰσχύν· εἰς δὲ τὰ ἐμπορικὰ ἰσχύν νόμου ἔχει ὁ ἐμπορικὸς τῆς Γαλλίας Κώδικς· καὶ εἰς τὰ στρατιωτικὰ ὡσαύτως ἔχουσι ἰσχύν οἱ παραδεδεγμένοι Γαλλικοὶ στρατιωτικοὶ νόμοι.

Προσθήκη.

292. Οἱ παρόντες συνταγματικοὶ νόμοι ὑπερισχύουσι ἀπὸ ὅλων τοὺς προεκδοθέντας· οἱ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας θετόμενοι νόμοι ὑπερισχύουσι ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτέρους.

293. Τὰ χρώματα τοῦ ἐθνικοῦ σημείου καὶ τῶν σημαίων τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ξηρᾶς εἶναι τὸ κυανοὺν καὶ λευκόν.

294. Ἡ σφραγὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας καὶ τὸ ἐθνικὸν σημεῖον εἶναι ὁ Φοῖνιξ· ἐκάστης δ' ἐπαρχίας, θέλει εἶσθαι τὸ παλαιὸν αὐτῆς σύμβολον.

ΤΑ ΕΠΙΣΥΝΑΠΤΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ.

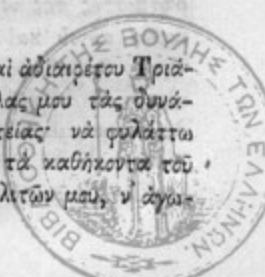
Ὁρκος τοῦ Ἑλλήνου.

Ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁμοουσίου καὶ ἀδικαιρέτου Τριάδος, καὶ τῆς Πατρίδος μου Ἑλλάδος, νὰ συντρέχω πάντοτε εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐδαιμονίας τοῦ ἔθνους μου θυσιάζων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ αὐτὴν μου τὴν ζωὴν, εἴν ἢ χρεια τὸ καλέσῃ.

Ὁρκίζομαι προσέτι νὰ ὑποτάσσωμαι εἰς τοὺς καθεστῶτας νόμους τῆς Πατρίδος μου, ν' ἀγωνίζωμαι ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως αὐτῶν, καὶ νὰ μὴ γένω ποτὲ μέλος κάμμιᾶς Ἐταιρίας μυστικῆς πρὸς ἀνατροπὴν τῶν καθεστῶτων, ἢ πρὸς ἐπιβουλήν κατὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ ἔθνους.

Ὁρκος τοῦ Πολίτου.

Ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁμοουσίου καὶ ἀδικαιρέτου Τριάδος καὶ τῆς Πατρίδος, νὰ συντρέχω μ' ὅλας μου τὰς δυνάμεις εἰς ὑποστήριξιν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας· νὰ φυλάττω καὶ νὰ ἐκπληρῶ ἀδύλως καὶ ἀπαραδάτως τὰ καθήκοντα τοῦ Πολίτου, νὰ σέβωμαι τὰ δίκαια τῶν συμπολιτῶν μου, ν' ἀγω-

νίζομαι εἰς διατήρησιν τῶν καθεστώτων νόμων τῆς Ἑλλάδος, καὶ νὰ μὴ ἐπιδουλευθῶ ποτέ, οὐδὲ νὰ προσδώσω τὰ καθεστῶτα, οὐδὲ τὰ δίκαια τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ ἔθνους καὶ τὴν χρεω-
στουμένην πρὸς αὐτὸν πίστιν.

Ὁρκος τοῦ Ἀντιπροσώπου.

Ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁμοουσίᾳ καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, νὰ διατηρῶ καὶ εἰς τὰς βουλὰς καὶ εἰς τὰς πράξεις μου τοὺς Συνταγματικούς νόμους τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, καὶ εἰς κάμμιναν περίστασιν, οὔτε διὰ κάμμιναν πρόφασιν νὰ παρεκτραπῶ, οὔτε νὰ συγχωρήσω νὰ παρεκτραπῶσιν ἄλλοι ἀπ' αὐτούς.

Ὁρκίζομαι προσέτι νὰ εἶμαι ὑπέρμαχος τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας, τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῶν δικαιωμάτων ἐνὸς ἐκάστου τῶν συμπολιτῶν μου καὶ κοινῆς ὄλου τοῦ λαοῦ, σεβόμενος καὶ τὰ δίκαια τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ ἔθνους· νὰ βουλευώμαι καὶ ν' ἀποφασίζω κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ἐν συνειδήσει, καὶ νὰ μὴ δεχθῶ ποτέ ἀπὸ κανένα διὰ κάμμιναν πρόφασιν, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὸ παραμικρὸν δῶρον, ἢ ὑπόσχεσιν κάμμιναν διὰ νὰ δώσω τὴν ψήφον μου κατὰ τὴν ἀρέσκειαν ἄλλου ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς μου, καὶ πρὸς βλάβην τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ.

Ὁρκος τοῦ Γερουσιαστοῦ.

Ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁμοουσίᾳ καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος νὰ διατηρῶ καὶ εἰς τὰς βουλὰς καὶ εἰς τὰς πράξεις μου τοὺς Συνταγματικούς νόμους τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, καὶ εἰς κάμμιναν περίστασιν, οὔτε διὰ κάμμιναν πρόφασιν νὰ παρεκτραπῶ, οὔτε νὰ συγχωρήσω νὰ παρεκτραπῶσιν ἄλλοι ἀπὸ αὐτούς.

Ὁρκίζομαι προσέτι νὰ ἦμαι ἀδόλως καὶ ἐν καθαρῇ συνειδήσει ὑπέρμαχος τῶν κοινῶν δικαίων τοῦ ἔθνους, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς νομίμου ἐξουσίας τοῦ Ἡγεμόνος καὶ τῶν δικαίων αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του· νὰ μὴ δεχθῶ κανένα νόμον παραβαίνοντα ἢ καταλύοντα τοὺς Συνταγματικούς νόμους, ἢ παραβιάζοντα τὴν νόμιμον Ἀνεξαρτησίαν καὶ τὰ δίκαια κάμμιναν τῶν τριῶν Ἐξουσιῶν τοῦ Πολιτικοῦ Κράτους, οὐδὲ τὰ τοῦ λαοῦ.

Ὁρκίζομαι τέλος, νὰ μὴ δώσω ποτέ τὴν ψήφον μου ἐναν-

τίον τῆς συνειδήσεώς μου λαμβάνων δῶρον ὁποιοδήποτε, ἢ ἀποδλέπων εἰς ἀνταμοιβὴν, χάριν ἢ ὑπόσχεσιν, ἢ ἰδιοτέλειαν κάμμιναν, μηδὲ νὰ στέρξω ποτέ κανένα τῶν συναδελφῶν μου γενόμενον διὰ τὰ τοιαῦτα ἐπίορκου καὶ παραβάτην τῶν καθηκόντων τοῦ Γερουσιαστοῦ.

Ψήφισμα ΚΑ'
τοῦ Κόμβου.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ

Ε΄ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ.

Θεωρήσασα, ὅτι διὰ τῆς Θείας ἀντιλήψεως, καὶ τῆς προστασίας τῶν Σ. Συμμάχων Δυνάμεων, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐφθασεν εἰς τὸν ὅποιον προέβητο ἀπ' ἀρχῆς σκοπόν.

Οφείλουσα, κατὰ τὰς εὐχὰς τοῦ ἔθνους, νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ἐθνικοῦ δικαίου τὰ προσκτηθέντα δικαιώματα διὰ τῶν μακροχρονίων δυστυχημάτων καὶ θυσιῶν του, καὶ τὰ ὅποια ἐπαγγέλλεται ἀγαθὰ ἢ πολιτικὴ του ἀνεξαρτησία, τὴν ὁποίαν ἐπεσφράγισεν ἢ δικαιοσύνη τῶν Σ. Συμμάχων.

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. Β΄. ψήφισμα τῆς ἐν Ἀργεῖ Δ΄ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, διὰ τοῦ ὁποίου καθιεροῦνται αἱ βάσεις τοῦ Πολιτικοῦ τῆς Ἑλλάδος Συντάγματος.

Θεωρήσασα τὸ καθυποβληθὲν σχέδιον τοῦ Πολιτικοῦ Συντάγματος παρὰ τῆς διορισθείσης Ἐπιτροπῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 3 πράξεως τῆς Δ΄ Συνεδριάσεως μετὰ τῶν εἰς αὐτὸ παρεπομένων.

Συζητήσασα κατ' ἄρθρον τὸ διαληφθὲν σχέδιον, καὶ τὰ παρεπόμενα, προσθαφαιρέσασα, ἐπιδιορθώσασα, καὶ ἐγκρίναςα, ὡς ἔχει ἐνταῦθα.

Πληροφορηθεῖσα τελευταῖον τὴν εὐχταίαν ἐκλογὴν τοῦ Κυριάρχου Ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος·

Ψηφίζει.

Α΄. Τὸ παρὸν Σύνταγμα, μετὰ τῶν εἰς αὐτὸ πα-

ρεπομένων, αναγνωρίζεται ως θεμελιώδης Νόμος τοῦ ἔθνους, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πολιτικὸν Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος.

Β'. Θέλει καθυποβληθῆ εἰς τὸν ἐκλεγθέντα Κυριάρχην Ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ ἐπικυρωθῆ.

Γ'. Ἐὰν ὁ Κυριάρχης Ἡγεμὼν προβάλλῃ παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τούτου, παραχωρεῖται ἡ δύναμις εἰς τὸ Νομοθετικὸν Σῶμα, ἔχον ὑπ' ὄψιν αὐτάς, νὰ κάμῃ ἀπαξ τὰς ἀνηκούσας βελτιώσεις.

Δ'. Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις θέλει διατάξῃ διὰ ταῦτα νὰ γίνωσιν αἱ προπαρασκευαστικαὶ πράξεις, κατὰ τὸ ἀρθρ. 81 τοῦ Συντάγματος, διὰ νὰ ἐκλεχθῶσι, καὶ νὰ συνέλθωσιν οἱ Ἀντιπρόσωποι καὶ πρὸ τῆς προθεσμίας, τὴν ὁποίαν διορίζει τὸ Σύνταγμα.

Ε'. Ἰδιαιτέρον ψήφισμα θέλει κανονίσει τὰ καθήκοντα τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως.

ς'. Ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Συντάγματος θέλει διακοινωθῆ εἰς τὴν ἐνεστῶσαν Κυβέρνησιν, διὰ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῶν τύπων καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν· τὸ δὲ πρωτότυπον θέλει ἐναποτεθῆ εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Βουλῆς.

Ζ'. Τὸ παρὸν ψήφισμα νὰ καταχωρηθῆ εἰς τὸν Κώδικα τῶν ψηφισμάτων, καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τοῦ τύπου.

Ἐξεδόθη ἐν Ναυπλίῳ τὴν 15 Μαρτίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Δημήτριος Τζαμαδός.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος Λάμπρος Νάκος.

(Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν λοιπῶν Πληρεξουσίων)

Οἱ Γραμματεῖς | Σ. Παρθενόπουλος,
| Γ. Αἰγιάν.

Οἱ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΑΝΤΕΣ ΤΗΝ Ἐ. ΕΘΝΙΚΗΝ
ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΠΑΗΡΕΥΟΤΣΙΟΙ.

Πόλεως Ναυπλίου. Γεώργιος Μ. Ἀντωνόπουλος καὶ Γεώργιος Ἀγαλόπουλος.

Ἐπαρχίας Ναυπλίας. Ἀ. Μακρποκάμισος καὶ Δ. Θεοδορόπουλος.

Ἄργους. Δ. Τζιόρκης καὶ Δ. Πετρόπουλος.

Κάτω Ναχαγέ. Γ. Ἰ. Οἰκονόμου καὶ Σ. Μήτσας.

Καρυταίνης. Θ. Κολοκοτρώνης, Δ. Πλαπούτας, Α. Ροῦλός καὶ Β. Π. Δημητρακόπουλος.

Πατρῶν. Α. Παπαδόπουλος καὶ Δ. Χρυσανθακόπουλος.

Φαγαρίου. Τ. Χρηστόπουλος καὶ Π. Α. Ἀναγνωστόπουλος.

Μογεμβασίας. Γ. Δεσποτόπουλος καὶ Γ. Πάνου Ντρίβας.

Μικρομάνης. Δ. Βασιλείου καὶ Δ. Χρηστόπουλος.

Ἐμπλαζίων. Κ. Δικαῖος καὶ Γ. Α. Περωτής.

Βοστίσης. Δ. Ἰωάννου.

Λεονταρίου. Νικήτας Σταματελόπουλος καὶ Α. Σαραντόπουλος.

Κορώνης. Ἰ. Ν. Καραπαύλου καὶ Δ. Γ. Κυριακόπουλος.

Κορίνθου. Γ. Σπυριδιάνου, Ε. Καλαράς, Ἰ. Γιουρῆκος καὶ Γ. Λῦκος.

Λακεδαιμόνος. Γ. Γιατρέκος, Η. Ἀναγνωστόπουλος, Α. Βραχνός καὶ Σ. Παρθενόπουλος.

Μεθώνης. Δ. Καληγόπουλος καὶ Π. Διαμαντόπουλος.

Νεοκάστρου. Χ. Οἰκονομίδης καὶ Α. Τατόπουλος.

Τριπολιτσᾶς. Ν. Σπηλιάδης καὶ Κ. Μανέτας.

Πύργου. Α. Λύγερνός καὶ Α. Βελαέτης.

Νησίου. Π. Καλαμαριώτης καὶ Κ. Νικολάου.

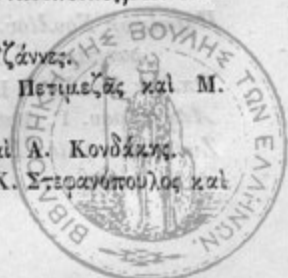
Ἀρκαδίας. Α. Καραπατάς, Μ. Ἀναστασόπουλος, Α. Παπατζώρης καὶ Γ. Γκότσης.

Καλαμάτας. Κ. Π. Κυριακός καὶ Ἰ. Τζάνης.

Καλαβρύτων. Σ. Θεοχαρόπουλος, Β. Πετιμεζάς καὶ Μ. Κοῦκα.

Ἄγιου Πέτρου. Π. Ζαφειρόπουλος καὶ Α. Κονδῆλης.

Γαστούνης. Δ. Κλοκανάς, Χ. Σισίνης, Χ. Στεφανόπουλος καὶ Ἀθανάσιος Παπαῖ.

Ὀπλιῶν Πελοποννήσου. Ἀ. Μεταξᾶς, Ἀ. Παπασταθόπουλος, Κ. Μεταξᾶς, Γ. Λεγουρίτης καὶ Α. Ζαχαρόπουλος.

Ματρῆς. Ν. Πιεράκος καὶ Π. Πικουλάκης.

Κολοκυνθίου. Ν. Λιναρᾶς.

Ὀπλιῶν Σπάρτης. Ἰ. Κορνήλιος.

Ἀνδρουβίστης. Π. Μπουκουβαλίας Τρουπάκης καὶ Π. Σωτηρέας.

Μαλεβρίου. Π. Πετροπουλάκης, καὶ Π. Χαντζάκος.

Ζυγοῦ Σπάρτης. Π. Στυλιανέας καὶ Α. Λογοθέτης Μπαλαμπανόπουλος.

Μηλέας. Β. Γ. Κυβέλλος καὶ Ε. Α. Ἰατρίδης.

Σταυροπηγίου. Γ. Κουμουνδουράκης καὶ Σ. Καπετανάκης.

Ἀνδρουσῆς. Γ. Τριανταφυλλόπουλος καὶ Α. Οἰκονομίδης.

Πραστοῦ. Γ. Γούλενος καὶ Γ. Μιχαλάκης.

Λεσβιάς. Α. Νάκος, Α. Τσούτσου, Α. Γεωργαντᾶς καὶ Π. Ν. Λοιδορίκης.

Ξηρομέρου. Ν. Μαυρομμάτης καὶ Κ. Γριβογιώργου.

Ναυπάκτου καὶ Βενετίκου. Ἀ. Ἀναγνωστόπουλος καὶ Ν. Βύθμιου.

Μεγαρίδος. Γ. Διδασκαλόπουλος καὶ Α. Στέρης.

Παροίκων Ἄρτης. Γ. Κ. Μόστρας καὶ Ἰ. Κομπότης.

Βονίτσης. Ἀ. Ἀρνῆς καὶ Ι. Χ. Λογοθέτου.

Μεσολογγίου. Κ. Ψωμάκης καὶ Γ. Ροῦτζος.

Ἀνατολικοῦ. Κ. Μπέλιας καὶ Κ. Τσάλας.

Γαλαξειδίου. Γ. Αἰνιάν.

Θηβῶν. Ν. Ἀντωνάδου καὶ Γ. Λάμπρου.

Μαλανδρινίου. Ἀ. Κατζικαπῆς καὶ Γ. Ματζιώρος.

Καρπενησίου. Γ. Γιολδάσης καὶ Κ. Τσάτσος.

Ταλαντίου. Ε. Σπυρίδωνος καὶ Φ. Παναγιώτου.

Ἀργάφων. Ἀ. Διδασκάλου, Ν. Θεοῦ, Δ. Α. Ρενδινιώτης καὶ Κ. Γαλλῆς.

Παροίκων Σουλίου. Κίτζος Τζαβέλλας καὶ Ι. Σπύρου Μπαϊρακτάρης.

Ὀπλιῶν Σουλίου. Γ. Πανομάρας καὶ Ν. Καρκαμέτζης.

Ἀσκούρου. Γ. Βασιλόπουλος καὶ Τ. Λεβέντης.

Ζυγοῦ Στερεᾶς Ἑλλάδος. Δ. Μακρῆς καὶ Ε. Τσιμπουράκης.

Παροίκων Ἀπροποτάμου. Μήτζίος Μπόμπορας.

Βάλτου. Γ. Ράγκος καὶ Γ. Γεροθανάση.

Παροίκων Ἠπείρου. Κ. Ράδος, Γ. Σταύρου καὶ Α. Τσακάλου.

Ὀπλιῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Ν. Πανοριᾶς καὶ Ἰ. Ρούκης.

Παροίκων Ὀλύμπου καὶ τῶν 24 χωρίων Μαγνησίας.

Τ. Λάζου, Ἀ. Ἐλαιῶν, Γ. Γκριζάνος καὶ Θ. Σχινᾶς.

Παροίκων Μακεδονίας, Κασσάνδρας καὶ Ἐδέσσης. Π.

Ναοῦ, Α. Πάικος, Ν. Γούσιος καὶ Α. Ποπαδρόπουλος.

Τήνου. Γ. Μαυρογένης, Ἰάκωβος Παξημάδης, Ἰω. Παξημάδης καὶ Ι. Σαγρέδος.

Ἄνω Σύρας. Γ. Κουκούλας καὶ Α. Ρέγκος.

Αἰγίτης. Γ. Λογιωτατίδης καὶ Κ. Λογοθέτης.

Παροίκων Χίου. Γ. Γλαράκης καὶ Α. Ραφαήλης.

Σπετσῶν. Θ. Χ. Ι. Μέζη, Β. Ν. Λαζάρου Ὀρλόφ, Κ. Βάμπας καὶ Γ. Κούτζης.

Φαφῶν. Ν. Χ. Δ. Κοτζιάς, Α. Γιαννίτζης, Γ. Κανάρης καὶ Γ. Καλαφάτης.

Ἀμοργοῦ, Πολυκάνδρου καὶ Σικίνου. Ι. Βλαβιανός καὶ Π. Ἄλαροῦζος.

Κέας, Θερμιῶν καὶ Σερίφου. Α. Σοφιανός καὶ Ν. Βάλληνας.

Μυκόνου. Α. Καμπάνης καὶ Ι. Μαυρογένης.

Σαλαμίως. Α. Καρνεσίης.

Πόρου. Γ. Σπύρου Κριεζῆ καὶ Κ. Α. Δουζίνης.

Νάξου. Μ. Μαρκοπολίτης καὶ Μ. Λαμιράλης.

Σαντορίνης. Α. Μ. Λαγκαδάς καὶ Ἀ. Λαγκαδάς.

Πάρου. Ἐ. Χαμάρτος καὶ Π. Δ. Δημητρακόπουλος.

Σίφνου, Μήλου καὶ Κιμῶλου. Ν. Χρυσόγελος καὶ Π. Ταταράκης.

Σκοπέλου καὶ Σκιάθου. Γ. Γεωργάρας καὶ Ἀ. Μπονάκης.

